

23°
ΣΥΝΕΔΡΙΟ

**ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ
& ΣΥΝΑΦΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ**

18-19-20 ΓΕΝΑΡΗ 2013

ΓΙΑ ΝΑ ΔΩΣΟΥΜΕ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

**ΣΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΑΠΑΙΤΕΙΤΑΙ**

ΙΣΧΥΡΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ - ΙΣΧΥΡΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ

ΑΓΩΝΕΣ

**ΠΟΥ ΘΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ
ΘΑ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟ ΑΥΡΙΟ**

**ΠΑΝΡΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ
ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΝΡΩΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥΣ
ΑΜΕΣΑ ΜΕΤΡΑ ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΗΣ ΤΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ**

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΣΤΟ 23ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ & ΣΥΝΑΦΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ

18,19,20 Γενάρη 2013

Πολιτιστικός Χώρος «ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΟΛΥΒΙ», του Δήμου Αιγάλεω

Αγαπητοί προσκεκλημένοι,

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Εκ μέρους της Διοίκησης της Ομοσπονδίας Οικοδόμων και Συναφών Επαγγελματιών Ελλάδας σας καλωσορίζω στην έναρξη του 23^{ου} Συνεδρίου μας.

Το Συνέδριο μας πραγματοποιείται σε μια περίοδο της πιο άγριας και βάρβαρης επίθεσης των δυνάμεων του κεφαλαίου σε βάρος, τόσο των εργαζομένων του κλάδου των κατασκευών, όσο και γενικότερα της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων.

Επιπλέον, είναι και περίοδος ιστορικής ευθύνης για το κίνημά μας, να παίξει τον πρωτοπόρο, αναντικατάστατο ρόλο του στην οργάνωση του κλάδου, το ταξικό του προσανατολισμό, τον απεγκλωβισμό εργαζομένων από τις δυνάμεις της συντήρησης και της οπισθοδρόμησης, από ψεύτικες και μάταιες ελπίδες που οδηγούν στην ενσωμάτωση, τη χειραγώγηση, τη συναίνεση και τη συντήρηση ενός σάπιου και παρασιτικού εκμεταλλευτικού συστήματος.

Είναι ευθύνη και αναμέτρηση με τις δυσκολίες για την Οργάνωση, την ενότητα του κλάδου, την ενότητα με όλη την εργατική τάξη, τη συμμαχία με τους αυτοαπασχολούμενους, τη φτωχή αγροτιά, τις γυναίκες και τη νεολαία για άλλο δρόμο ανάπτυξης. Αυτή η δουλειά διαμορφώνει ένα πανίσχυρο κίνημα ανατροπής που έχει ανάγκη σήμερα η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα.

Συνάδελφοι,

Στη ζωή επιβεβαιώνεται ότι η οικονομική καπιταλιστική κρίση δεν είναι ελληνικό πρόβλημα, όπως μας παραμύθιαζαν. Βαθαίνει και διευρύνεται, επεκτείνεται στην Πορτογαλία, την Ισπανία, την Κύπρο, κτυπά την πόρτα της Ιταλίας, ενώ δεν κρύβουν την κόπωση που δείχνουν η οικονομία της Γερμανίας και της Γαλλίας. Παράλληλα, η κρίση αγκαλιάζει και χώρες πέραν της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ε.Ε.), όπως ΗΠΑ.

Επιβεβαιώνεται στη ζωή η θέση μας, η θέση του ταξικού εργατικού κινήματος, που από την αρχή της εκδήλωσης της κρίσης αποκαλύψαμε, ότι πρόκειται για καπιταλιστική οικονομική κρίση, κρίση υπερσυσσώρευσης

κεφαλαίων που προήρθαν από την καπιταλιστική ανάπτυξη. Κρίση της άναρχης παραγωγής, που δεν παίρνει υπόψη τις λαϊκές ανάγκες, αλλά την επιτάχυνση της κερδοφορίας του κεφαλαίου.

Σήμερα, γίνεται πιο ορατό και αποκαλύπτεται ο ρόλος των αστικών και οπορτουνιστικών κομμάτων, που για να αποκρύψουν τη χρεοκοπία του καπιταλιστικού δρόμου ανάπτυξης, να αποπροσανατολίσουν και να χειραγωγήσουν την εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα, μιλούσαν για «κρίση χρέους», για «καζινοκαπιταλισμό», φιλελευθερισμό, για «κακούς και καλούς» καπιταλιστές κ.ά. Στη πορεία ανακάλυψαν ότι «τρώγαμε περισσότερα από όσα βγάζαμε», είχαμε παχυλές και υπέρογκες αμοιβές. Σε αυτή τη ρότα, η κυβερνώσα αριστερά, προσπαθεί να πείσει το λαό ότι το ζήτημα βρίσκεται στη διαχείριση και όχι ποια τάξη είναι στην εξουσία.

Αναμφίβολα, το σύστημα διαθέτει πολλά εργαλεία, παλιά και νέα, για την παραπλάνηση και τον αποπροσανατολισμό του λαού. Μέσα μαζικής επικοινωνίας, έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο, που ελέγχεται από το μεγάλο κεφάλαιο, διαδίκτυο, εξαγορά δημοσιογράφων, τρομοκρατία και εκβιασμό των εργαζομένων, για να αποκρύψει ότι τούτο το σύστημα προ πολλού έχει χρεοκοπήσει, δεν εκσυγχρονίζεται, δεν εξανθρωπίζεται, ό,τι είχε να δώσει το έδωσε. Σήμερα, μόνο φτώχεια, ανέχεια, ανεργία και εξαθλίωση μπορεί να δώσει. Γι' αυτό η μόνη διέξοδος, που συμφέρει την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα, είναι η ανατροπή του.

Οι αντιθέσεις, οι ανταγωνισμοί μεταξύ κρατών, ενώσεων του μονοπωλιακού κεφαλαίου για τον καταμερισμό των απωλειών, ποια μονοπώλια θα χάσουν λιγότερα και ποια περισσότερα οξύνονται, γιγαντώνονται, γίνονται όλο και πιο επικίνδυνοι για τους λαούς.

Ομοφωνούν, μόνο για το τσάκισμα των λαών, των δικαιωμάτων της εργατικής τάξης με κάθε τρόπο, από τη τρομοκρατία μέχρι τον πόλεμο. Οι πόλεμοι στο Αφγανιστάν, το Ιράκ, τη Λιβύη, σήμερα, τη Συρία, οι απειλές στο Ιράν, είναι πόλεμοι στα πλαίσια των ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστών. Η επιθετικότητα του Ισραήλ αντανακλά ανταγωνισμούς, συμφέροντα των μονοπωλίων. Οι πηγές ενέργειας, οι δρόμοι περάσματος αγωγών και εμπορευμάτων, ο έλεγχος των αγορών, είναι πεδίο αναμέτρησης των ιμπεριαλιστών για το ποιος θα κατακτήσει περισσότερα. Τα μόνιμα θύματα είναι οι λαοί που πληρώνουν με τον ιδρώτα και το αίμα τους για τα κέρδη του κεφαλαίου.

Σήμερα, οι εξελίξεις στη Συρία και γενικά στις Αραβικές χώρες αποτελούν άμεσο κίνδυνο εμπλοκής της χώρας μας σε πολεμικές περιπέτειες, λόγω της στρατηγικής της θέσης στην περιοχή, ενταγμένη στο ΝΑΤΟ, τη βάση της Σούδας και τα στρατηγικά συμφέροντα με το Ισραήλ.

Αποκτά ιδιαίτερη αξία η πάγια θέση μας για την αποχώρηση της χώρας μας από το ΝΑΤΟ, το κλείσιμο της βάσης της Σούδας, την καταγγελία της στρατηγικής συμφωνίας με το Ισραήλ. Αυτή η θέση εκφράζει το συμφέρον

του λαού. Σε αυτή πρέπει να επιμείνουμε, αποκαλύπτοντας τα σχέδια, τις επιδιώξεις και τα συμφέροντα που υπηρετούν οι εκάστοτε αστικές κυβερνήσεις της χώρας μας.

Συνάδελφοι,

Η εκδήλωση της οικονομικής καπιταλιστικής κρίσης αξιοποιήθηκε με κάθε τρόπο για να λύσει τα χέρια όλων των κυβερνήσεων, των μηχανισμών του κεφαλαίου και της εργοδοσίας, για να νομοθετήσουν και να βάλουν σε εφαρμογή τα πιο βάρβαρα αντιλαϊκά μέτρα που χρόνια τα σχεδίαζαν και το κίνημα, με τις όποιες δυσκολίες του, έβαζε εμπόδια, τα καθυστερούσε.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, η Ε.Ε., το Δ.Ν.Τ., η Ε.Κ.Τ., η κυβέρνηση Παπαδήμου, η κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ, έχουν κηρύξει πόλεμο με μονιμότητα ενάντια στα λαϊκά στρώματα, εξυπηρετώντας απόλυτα τα συμφέροντα των μονοπωλιακών ομίλων.

Οι δανειακές συμβάσεις, που συνοδεύτηκαν με τρία μνημόνια, με το κούρεμα του χρέους, ήταν συμβιβασμός του κεφαλαίου για να μοιράσουν τη ζημιά.

Εκεί όμως που συμφώνησαν, υπερθεμάτισαν όλοι, ήταν στην κατακρεούργηση της εργατικής τάξης.

Το πεδίο των εργασιακών δικαιωμάτων έχει ανατραπεί. Τίποτα δε θυμίζει απ' ό,τι γνωρίζαμε πριν τρία χρόνια. Τσάκισαν ό,τι η εργατική τάξη κέρδισε τα προηγούμενα εκατό χρόνια, κάτω από σκληρούς, αιματηρούς ταξικούς αγώνες. Αύξησαν τα όρια συνταξιοδότησης για όλους τους εργαζόμενους, αφαίρεσαν μια σειρά κλάδους ή επαγγέλματα από τα Βαρέα και Ανθυγιεινά, μείωσαν τις συντάξεις, ισοπέδωσαν τα επικουρικά, δέχτηκαν μεγάλο πλήγμα οι ΣΣΕ, όπου οι εργοδότες αξιοποιώντας τα εργαλεία της κυβέρνησης αρνούνται να κάτσουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, κατάργησαν τα επιδόματα, τα δώρα των συνταξιούχων, απελευθέρωσαν τις απολύσεις, μείωσαν 20% τα επιδόματα, όπως για παράδειγμα το επίδομα ανεργίας, που από φέτος θα είναι μόνο για 100 μέρες το χρόνο, αύξησαν τους φόρους, μας φόρτωσαν με χαράτσια. Ο κατάλογος είναι ατελείωτος.

Αυτό το στόχο υπηρέτησαν, το κίνημα της πλατείας, οι αγανακτισμένοι, οι κραυγές «έξω τα κόμματα από τα σωματεία», «και οι τριακόσιοι στο Γουδί» και άλλα, που στην ουσία έθρεψαν το φασισμό, τη Χρυσή Αυγή.

Σήμερα, απεργάζονται νέα μέτρα γιατί η κρίση βαθαίνει, διευρύνεται, δεν μπορούν να τη διαχειριστούν. Ετοιμάζουν νέα επίθεση, που θα είναι πιο βάρβαρη, πιο επώδυνη, θα βαθύνει και θα διευρύνει την εξαθλίωση της εργατικής τάξης, των λαϊκών στρωμάτων.

Συνάδελφοι,

Οι εξελίξεις, η πείρα που αποκτήσαμε πρόσφατα, αλλά και σε όλη την ιστορική πορεία του ταξικού εργατικού κινήματος, αβίαστα μας βάζει μπροστά σε δύο δρόμους.

Ο πρώτος, είναι αυτός που βιώνουμε, η βαρβαρότητα του κεφαλαίου που γνωρίσαμε και προωθεί σήμερα η τρικομματική κυβέρνηση, δηλαδή η υπεράσπιση των συμφερόντων του κεφαλαίου, με τα βάρη της κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων για να βγει αλώβητο από τη κρίση.

Η κυβερνώσα αριστερά, παρακάμπτοντας τη γενεσιουργό αιτία, το κέρδος, την καπιταλιστική ανάπτυξη, αυτό δηλαδή που προκάλεσε την κρίση, εξαπατά το λαό με μυθεύματα του «καλού και κακού» διαχειριστή και καλεί την εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα να αλλάξουν διαχειριστή. Δηλαδή, να αλλάξουν το μηχανοδηγό στο τρένο, που μόνιμα και σταθερά κινείται στη τροχιά που φέρνει κέρδη για το κεφάλαιο, φτώχεια και δυστυχία για το λαό. Μας καλεί, στην ίδια ρότα με άλλο διαχειριστή, με άλλο μίγμα πολιτικής.

Κανένα μίγμα πολιτικής δεν θα αλλάξει τη ζωή της εργατικής τάξης αφού εδράζεται στην ίδια πολιτική που γέννησε τη κρίση.

Ο δεύτερος δρόμος, η φιλολαϊκή διέξοδος που συμφέρει την εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα και δίνει προοπτική σε άλλο δρόμο ανάπτυξης, συνοψίζεται στο τρίπτυχο, **αποδέσμευση από τη λυκοσυμμαχία της Ε.Ε., μονομερή διαγραφή του χρέους, κοινωνικοποίηση των μονοπωλιακών ομίλων με εργατική λαϊκή εξουσία και οικονομία για να γίνει η εργατική τάξη αφέντης στον πλούτο που παράγει.**

Σε αυτό το δρόμο υπάρχει διέξοδος, λαϊκή ευημερία. Σε αυτό το δρόμο, πρέπει να περπατήσει με σοβαρούς, σκληρούς ταξικούς αγώνες η εργατική τάξη με τους συμμάχους της. Σε αυτό το δρόμο έχουν αξία οι όποιες θυσίες. Σε αυτό τον αγώνα, δεν πάει τίποτα χαμένο, η εργατική τάξη παλεύει για τον εαυτό της, για τα παιδιά της.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΚΛΑΔΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΩΝ – ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ – ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Συνάδελφοι,

Στο συνέδριο μας πρέπει να κουβεντιάσουμε, πιο διεξοδικά και συγκεκριμένα από άλλες φορές, το ζήτημα της κατάστασης του κλάδου.

Πρώτα απ' όλα, θα πρέπει να ξεφύγουμε από τη λογική που λέει, κλάδος κατασκευών σημαίνει οικοδόμοι.

Πρέπει το ζήτημα να το προσεγγίσουμε σαν κλάδος που συσπειρώνει εργάτες, εργάτριες, υπαλλήλους, μισθωτούς τεχνικούς από τον πρωτογενή τομέα εξόρυξης, τη μεταποίηση, την κατασκευή μαζί και με τους επαγγελματίες αυτοαπασχολούμενους του κλάδου, που από κοινού αντιμετωπίζουμε το ίδιο πρόβλημα. Είμαστε θύματα της ίδιας πολιτικής. Έχουμε συμφέρον ανάπτυξης κοινών αγώνων, για την αναθέρμανση της οικοδομικής δραστηριότητας, την ανακούφιση των ανέργων. Έχουμε συμφέρον να παλέψουμε για διέξοδο, με βάση το συμφέρον της εργατικής τάξης, των λαϊκών στρωμάτων. Σημειώνουμε, ότι οι εργαζόμενοι του κλάδου πριν την κρίση πλησίαζαν το ένα εκατομμύριο.

Το δεύτερο και ουσιαστικό ζήτημα, που πρέπει να κουβεντιάσει το συνέδριό μας, είναι το ζήτημα της ανεργίας και των επιπτώσεων στη ζωή του οικοδόμου και της οικογένειάς του, συνδεδεμένο με τις σύγχρονες λαϊκές ανάγκες, με κατασκευή έργων και υποδομών που θα παίρνουν υπόψη τη βελτίωση της ζωής των λαϊκών στρωμάτων και όχι πως θα αυγατίζουν τα κέρδη των κατασκευαστικών εταιριών, των τραπεζών και των ομίλων. Διαφορετικά, κινδυνεύουμε να οδηγηθούμε σε αγώνες, που θα παλεύουμε να γίνονται έργα χωρίς κριτήριο, να τα οικονομούν οι εταιρίες για να έχουμε εμείς δουλειά με 28 ευρώ μεροκάματο και χωρίς δικαιώματα.

Συνάδελφοι,

Σήμερα, βιώνουμε την πιο σκληρή βαθιά και παρατεταμένη ανεργία στον κλάδο των τελευταίων 60 χρόνων. Αρκούν δύο στοιχεία για να ενισχύσουμε αυτή την εκτίμηση:

- α) Τους τελευταίους 36 μήνες στον κλάδο των κατασκευών χάνονται κάθε μήνα 4.361 θέσεις εργασίας.
- β) Οι ασφαλισμένοι οικοδόμοι το Δεκέμβρη του 2006 ήταν 188.841 και τον Γενάρη του 2012 ήταν 39.953.

Η κρίση στον κλάδο εκδηλώθηκε πριν την εκδήλωση της κρίσης στην ελληνική οικονομία, ξεκινώντας ήδη από το 2003. Τα 350 χιλιάδες απούλητα διαμερίσματα δεν προέκυψαν το 2009. Είναι συσσωρευμένος πλούτος από τη δουλειά χιλιάδων εργατών σε όλη την παραγωγή των κατασκευών. Είναι αποτέλεσμα της άναρχης καπιταλιστικής παραγωγής στο κλάδο.

Από την άλλη, το λαϊκό εισόδημα μειωνόταν δραστικά είτε με τα χαμηλά μεροκάματα, είτε με τις ανάγκες που διαμορφώνονταν στα νοικοκυριά από το κτύπημα των κοινωνικών παροχών είτε με την όξυνση της ακρίβειας.

Τα δημόσια έργα, μετά το «θαύμα» των Ολυμπιακών αγώνων, άρχισαν να συρρικνώνονται επηρεάζοντας σημαντικά συνολικά τον κλάδο. Αυτή η ανάπτυξη έφερε τη κρίση στο κλάδο.

Σήμερα, η κρίση στις κατασκευές αφορά τόσο την παραγωγή «μεγάλων» έργων, όσο και την κατασκευή κατοικιών και άλλων ιδιωτικών έργων. Αναφορικά με τα μεγάλα έργα, ο δείκτης έργων πολιτικού μηχανικού που περιλαμβάνει την παραγωγή αυτοκινητόδρομων, αεροδρομίων, αθλητικών εγκαταστάσεων, γεφυρών, σηράγγων, υπογείων διαβάσεων, αγωγών μεταφοράς πετρελαίου και φυσικού αερίου, δικτύων παραγωγής και διανομής ρεύματος, δικτύων τηλεπικοινωνιών, υδραυλικών και λιμενικών εγκαταστάσεων, μειώθηκε κατά 35% από το 2002 μέχρι το 2008, ενώ στη συνέχεια, από το 2008 στο 2012 μειώθηκε περαιτέρω κατά 68%. Το 2012, η παραγωγή έργων πολιτικού μηχανικού ήταν στο 1/5 της παραγωγής του 2002 και στο 50% της παραγωγής του 2005.

Η ιδιωτική οικοδομική δραστηριότητα, με βάση το δείκτη παραγωγής ιδιωτικών οικοδομικών έργων, αναδεικνύει ότι από το 2003 έως το 2006 έχουμε συνεχή πτωτική τάση, με συνολική μείωση που φθάνει στο 36,4%.

Η εκδήλωση της καπιταλιστικής κρίσης οδηγεί την παραγωγή οικοδομικών έργων σε κατάρρευση. Από το γ' τρίμηνο του 2008 και μετά καταγράφεται συνεχής μείωση της οικοδομικής δραστηριότητας. Συνολικά, η οικοδομική δραστηριότητα το 2012 συγκρινόμενη με το 2005 έχει μειωθεί στο 1/5. Χαρακτηριστικό της κρίσης στην ιδιωτική οικοδομή είναι ότι σε Πανελλαδική κλίμακα ο όγκος των οικοδομικών αδειών του α' εξαμήνου του 2012 έφθασε στο μέσο μηνιαίο όγκο του 2005.

Συνάδελφοι,

Η κρίση στον κλάδο δεν αποτελεί «προνόμιο» που το βιώνουμε μόνο οι εργαζόμενοι στον κλάδο των κατασκευών, το βιώνει το σύνολο του λαού.

Η κρίση είναι παιδί του καπιταλιστικού τρόπου ανάπτυξης, που στήριξαν οι κυβερνήσεις του κεφαλαίου. Είναι αποτέλεσμα μιας ανάπτυξης, που μάτωσε την εργατική τάξη, όξυνε την εκμετάλλευση, πολλαπλασίασε τα ατυχήματα, ανέτρεψε τα εργασιακά δικαιώματα, πήρε πίσω κατακτήσεις, έριξε κατακόρυφα προς τα κάτω το επίπεδο ζωής της λαϊκής οικογένειας. Από την άλλη συσσωρεύσε τεράστια κέρδη στο κεφάλαιο, τις κατασκευαστικές εταιρίες.

Δεν είναι τυχαίο, ότι πολλαπλασιάζονται οι δραστηριότητες των κατασκευαστικών εταιριών σε πρώην σοσιαλιστικές χώρες, την Ασία, τις Αραβικές χώρες κ.ά.

Τα καρτέλ των δομικών υλικών, όπως τσιμέντο, σίδηρο, μέταλλο, μάρμαρο, χρώματα, μονωτικά υλικά, καλώδια, σωλήνες, είδη θέρμανσης και άλλα θησαυρίζουν, ανεξάρτητα αν κάνουν εξαγωγές ή εισαγωγές.

Η ελεύθερη διακίνηση κεφαλαίων και εμπορευμάτων τους άνοιξε δρόμους στη φθινή εργατική δύναμη. Το ελληνικό κεφάλαιο φαίνεται ότι κατακτά μεγάλο μερίδιο στις αγορές της Μέσης Ανατολής, της Νοτιοδυτικής Ασίας και της Βορείου Αφρικής.

Οι κατασκευαστικοί μονοπωλιακοί όμιλοι, για να θωρακίσουν την κερδοφορία τους, ανοίγονται και σε άλλους επιχειρηματικούς τομείς, αλλά και σε άλλες χώρες. Εμπλέκονται στην κατασκευή και λειτουργία ενεργειακών έργων (από Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας μέχρι κατασκευή ενεργειακών σταθμών), σε έργα διαχείρισης απορριμμάτων, σε μεταλλευτικά έργα, ενώ τελευταία πραγματοποιείται άνοιγμα στην κατασκευή τουριστικών υποδομών, ειδικά στον τομέα των σύνθετων τουριστικών καταλυμάτων που προωθούνται με στοχευμένες κρατικές ρυθμίσεις.

Στην άλλη πλευρά, είναι οι εργαζόμενοι του κλάδου, που πλήρωσαν την ανάπτυξη με τη γιγάντωση των κατασκευαστικών εταιριών και ομίλων και τώρα πληρώνουν και την κρίση.

Ο αριθμός των εργαζομένων στον κλάδο έχει συρρικνωθεί λόγω της ανεργίας.

Στον κλάδο των κατασκευών, οι μισθωτοί το β' τρίμηνο του 2007 ήταν 264 χιλιάδες, και το β' τρίμηνο του 2012, 123 χιλιάδες. Οι μισθωτοί του κλάδου που έχασαν τη δουλειά τους ξεπέρασαν τις 140 χιλιάδες, το 53% του

συνόλου. Την ίδια περίοδο, η συνολική απασχόληση στον κλάδο μειώθηκε από τις 400 χιλιάδες το 2007 στις 214 χιλιάδες το 2012.

Στον κλάδο επιστημονικών - τεχνικών δραστηριοτήτων, οι μισθωτοί μειώθηκαν από 106 χιλιάδες το 2009 σε 83 χιλιάδες το 2012, μείωση που ξεπερνά το 22%.

Τα νούμερα και τα ποσοστά δεν είναι παγωμένοι αριθμοί, αντιπροσωπεύουν φτώχεια και εξαθλίωση.

Είναι δεκάδες χιλιάδες οι οικογένειες, που δυσκολεύονται να βάλουν ψωμί στο τραπέζι, στην κυριολεξία φυτοζωούν. Είναι πλέον καθημερινό φαινόμενο η δυσκολία να πληρώσουν το ενοίκιο, τους λογαριασμούς του ρεύματος, του νερού, του τηλεφώνου, τη δόση του δανείου.

Η κρίση, σε συνδυασμό με την ιδιωτικοποίηση της Υγείας, Πρόνοιας, Παιδείας, αφαιρεί το δικαίωμα στα παιδιά μας να σπουδάσουν, να έχουν στοιχειώδη παροχές υγείας. Πολλαπλασιάζονται οι εργαζόμενοι του κλάδου που δεν έχουν πλέον ούτε τις 50 ημέρες εργασίας για να ασφαλιστούν.

Το ταμείο ανεργίας δεν προσφέρει πλέον καμία ουσιαστική βοήθεια. Εκτός του ότι μειώθηκε από τα 460 στα 360 ευρώ το επίδομα πλέον, από φέτος θα δίνεται για 100 μέρες το χρόνο με αναδρομική ισχύ, ανεξάρτητα από τις ημέρες ασφάλισης που έχει ο άνεργος, πάνω από τις βασικές προϋποθέσεις των 100 ημερών ασφάλισης για τους οικοδόμους.

Οι μισθωτοί τεχνικοί δεν μπορούν ούτε στο ταμείο ανεργίας να μπουν επειδή δουλεύουν με μπλοκάκι.

Οι αυτοαπασχολούμενοι του κλάδου βιώνουν τις συνέπειες της ανεργίας στο εισόδημά τους.

Η νέα γενιά είναι το μεγαλύτερο θύμα αυτής της κατάστασης. Δεν μπορεί να σπουδάσει, να αποφασίσει να δημιουργήσει οικογένεια.

Οι εργοδότες αξιοποιούν προνομιακά την ανεργία για να υποχρεώσουν τίμιους εργάτες να γονατίσουν, να κάνουν πίσω από τα δικαιώματά τους. Εξαγοράζουν συνειδήσεις, διαμορφώνουν απεργοσπαστικό μηχανισμό και υποταγμένους εργάτες.

Είναι φανερό, ότι πρόκειται για πρωτόγνωρη κατάσταση στον κλάδο των κατασκευών. Τα τελευταία τουλάχιστον 60 χρόνια δεν έχουμε ανάλογη κρίση σε έκταση και χρόνο.

Απ' αυτή την άποψη, επιβάλλεται να εξετάσουμε διεξοδικά το ζήτημα ώστε η δουλειά μας να εξασφαλίζει τη συσπείρωση του κλάδου στο βασικό μας πλαίσιο ανακούφισης των ανέργων, με βάση την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων και παράλληλα να ανοίγει δρόμο, να συσπειρώνει δυνάμεις στη πρότασή μας για τη δημιουργία **ενιαίου δημόσιου κατασκευαστικού φορέα, συνδυασμένο με άλλη πολιτική και οικονομία.**

Αυτή η δουλειά βάζει στέρεα τις βάσεις για τον άλλο δρόμο ανάπτυξης, αδυνατίζει την αστική προπαγάνδα, συνειδητοποιούν οι εργαζόμενοι του κλάδου ότι η ανεργία είναι παιδί του καπιταλιστικού δρόμου ανάπτυξης.

Αν δεν ισορροπήσουμε σωστά αυτή τη δουλειά, δύο κίνδυνοι ελλοχεύουν. Ο ένας είναι να μπολιάζουμε τους εργαζόμενους στη λογική ότι οι αγώνες μπορούν να λύσουν το πρόβλημα της ανεργίας, πράγμα που απενοχοποιεί τον καπιταλιστικό τρόπο ανάπτυξης και οδηγεί σε μερεμέτισμα του συστήματος και ο άλλος είναι να κλείσουμε τα μάτια στην εξαθλίωση του κλάδου και να εστιάζουμε μόνο στη δημιουργία του ενιαίου δημόσιου κατασκευαστικού φορέα, δηλαδή στην ανατροπή.

ΛΑΪΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνάδελφοι,

Τα προηγούμενα χρόνια σε όλη τη χώρα έγιναν τεράστια έργα και μάλιστα πρωτόγνωρα για την Ελλάδα, όπως Αττική Οδός, γέφυρα Ρίου- Αντιρρίου, Εγνατία Οδός, ΜΕΤΡΟ Αθήνας, ΜΕΤΡΟ Θεσσαλονίκης, που είναι υπό κατασκευή, Ολυμπιακά έργα κ.ά.

Αναμφίβολα, ήταν ανάπτυξη. Ήταν όμως για το κεφάλαιο, όχι για την εργατική τάξη. Θησαύρισαν οι τράπεζες, οι κατασκευαστικές εταιρίες, τόσο από την κατασκευή, όσο και από τη διαχείριση.

Σήμερα, εξαγγέλλουν ότι θα τελειώσουν τα έργα που είναι υπό κατασκευή και έχουν σταματήσει. Μας δελεάζουν ότι θα έχουμε δουλειά, συνδέοντάς το με τη δανειακή σύμβαση και τα αποτελέσματα των βάρβαρων μέτρων. Οι εταιρίες όμως θα ωφεληθούν πολλαπλάσια, γιατί αφενός εξασφάλισαν νέα συμβόλαια, αφού η κυβέρνηση ικανοποίησε τις απαιτήσεις τους και αφετέρου, σήμερα, το κτύπημα των Σ.Σ.Ε., η κατάργηση των επιδομάτων, μείωσε κατά 50-60% τα μεροκάματα, παρασέρνει προς τα κάτω την ασφάλιση, αυξάνει τις απλήρωτες υπερωρίες, τα ωράρια λάστιχο κ.ά.

Οι εργοδότες αξιοποιούν την ανεργία, οξύνουν τη τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς για να λιώνουν τους εργάτες. Προσανατολίζονται στην κατασκευή διαφόρων έργων, όπως τουριστικά χωριά, περιφερειακά αεροδρόμια, επεκτάσεις του ΜΕΤΡΟ, λιμενικά έργα κ.ά. που είναι στο σχεδιασμό τους. Αυτό όμως που πρέπει να μας απασχολήσει είναι ότι θα ξεζουμίσουν τους εργαζόμενους με μεροκάματα πείνας, χωρίς δικαιώματα.

Την ώρα λοιπόν, που η κυβέρνηση ετοιμάζεται να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των τραπεζιτών και των κατασκευαστικών εταιριών, την ώρα που ετοιμάζει νέο φαγοπότι, οι λαϊκές οικογένειες πληρώνουν ένα μισθό, αν υπάρχει, για νοίκι, ζουν σε ακατάλληλα διαμερίσματα, σε υποβαθμισμένες γειτονιές με επιβαρημένο περιβάλλον.

Δεκάδες χιλιάδες οικογένειες κινδυνεύουν να χάσουν το σπίτι τους γιατί αδυνατούν να πληρώσουν τη δόση στη τράπεζα.

Χιλιάδες παιδιά κάνουν μάθημα σε επικίνδυνα και ακατάλληλα σχολεία. Χιλιάδες άνθρωποι στερούνται των πιο στοιχειωδών παροχών υγείας. Περιοχές πλημμυρίζουν λόγω έλλειψης αντιπλημμυρικών έργων.

Εκατοντάδες χιλιάδες δημόσια κτίρια, αλλά και κατοικίες που κατασκευάστηκαν πριν το 1982, είναι ευάλωτα σε ένα νέο σεισμό, δεδομένου ότι ο σεισμός του '81 και '99 ήδη τα έχει καταπονήσει.

- Τα δημόσια κτίρια σε όλη τη χώρα υπολογίζονται σε 80-90 χιλιάδες. Μετά το σεισμό του 1999 η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ είχε εξαγγείλει ότι θα γίνει ταχύς οπτικός έλεγχος. Μέχρι σήμερα έχει πραγματοποιηθεί σε 11.667 κτίρια δηλ. το 13%.
- Μετά το σεισμό του 1999, 429 σχολικές μονάδες στην Αττική από τις 2.463, ποσοστό 17,4%, που ελέγχθηκαν κρίθηκαν ακατάλληλες για χρήση. Ωστόσο μόνο ένα μικρό ποσοστό, μερικές δεκάδες, έχουν αποκατασταθεί, ενισχυθεί ή αντικατασταθεί.
- Το 50% των σχολικών κτιρίων πανελλαδικά είναι 30-50 χρόνων δηλαδή, πριν το νέο οικοδομικό κανονισμό του 1982 και χρειάζονται άμεσα κατασκευαστικές βελτιώσεις, ενισχύσεις, αντικατάσταση με νέα σύγχρονα σχολεία. Στο Ν. Αττικής πάνω από το 50% των σχολικών κτιρίων είναι κτισμένα πριν 30 χρόνια. Αντί αυτού όμως, την τελευταία διετία, μειώθηκε το προσωπικό του ΟΣΚ κατά 65% και η κρατική επιχορήγηση κατά 75%.
- Συνολικά, οι ανάγκες στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση είναι περίπου 500 νέα σχολικά κτίρια, 1.500 νηπιαγωγεία.
- Μόνο το 30% των σχολικών κτιρίων έχουν επαρκή μόνωση, το υπόλοιπο 70% όταν βρέχει έξω, βρέχει και μέσα.
- Υποδομές για άτομα με κινητικές δυσκολίες υπάρχουν μόνο στο 14,8% των σχολικών κτιρίων της χώρας δηλαδή στα 2.133 από τα 14.446.
- Υπάρχουν επίσης εκτιμήσεις ότι το 50% των νοσοκομειακών κτιρίων, δηλ. κάπου 300, ανεξάρτητα από στατικής πλευράς κτίρια, χρειάζονται λεπτομερή έλεγχο ή και παρέμβαση.
- Οι ελλείψεις σε νοσοκομειακές μονάδες – Κέντρα Υγείας κλπ. είναι τεράστιες. Άλλωστε αυτό το αντιλαμβάνεται κάθε εργαζόμενος όταν του χρειαστεί.
- Σε κάθε περίπτωση, το 80% των 4 εκατομμυρίων κτιρίων της χώρας έχουν κτισθεί πριν το 1985, δηλ. πριν τεθεί σε εφαρμογή ο σύγχρονος αντισεισμικός κανονισμός και επομένως χρειάζονται έλεγχο και ενισχύσεις.

Οι ανάγκες αυτές μπορούν να ικανοποιηθούν. Υπάρχουν όλες οι παραγωγικές, επιστημονικές δυνατότητες. Υπάρχει το εργατικό δυναμικό. Εδώ βρίσκεται το πρόβλημα.

Παρά τις αυξημένες ανάγκες για πρώτη κατοικία η κυβέρνηση σε μια νύχτα έβαλε λουκέτο στον Οργανισμό Εργατικής Κατοικίας.

Το έγκλημα σε βάρος των δικαιούχων ήταν προμελετημένο.

Το κατασκευαστικό πρόγραμμα είχε συρρικνωθεί στο 3% του προϋπολογισμού για κατοικία, ενισχύοντας τα προγράμματα των διπλοεπιδοτούμενων δανείων με σπρώξιμο των δικαιούχων στα αρπακτικά, τους τραπεζίτες.

Τα προγράμματα όλα είναι παγωμένα από το 2009.

Την περιουσία του Οργανισμού, που είναι από τις εισφορές των εργαζομένων, την οδηγούν στα αρπακτικά της αγοράς που τρίβουν τα χέρια τους.

Το φαγοπότι που θα γίνει το αποδεικνύει ένα και μόνο στοιχείο: Με καταγραμμένο το 80% της ακίνητης περιουσίας και το 65% των εμπράγματων δικαιωμάτων του Οργανισμού, η περιουσία του ανέρχεται σε **10 δις ευρώ!**

Η ΠΕΙΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΜΕΡΙΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΣΤΟΝ ΚΛΑΔΟ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ

Συνάδελφοι,

Όλα τα στοιχεία, που καταγράψαμε παραπάνω, δείχνουν ότι η ανεργία στον κλάδο θα επιδεινωθεί, οι συνέπειες στους εργαζόμενους και τους αυτοαπασχολούμενους του κλάδου θα είναι βαριές.

Η επίθεση είναι ενιαία. Εργαζόμενοι και αυτοαπασχολούμενοι βιώνουν τις συνέπειες αυτής της πολιτικής.

Όσοι πίστευαν, ότι η κρίση θα περάσει και δεν θα τους αγγίξει, διαψεύστηκαν. Κλείνουν μαγαζιά, χάνονται περιουσίες, άνθρωποι τίμιοι, βιοπαλαιστές πάνε φυλακή, βρίσκονται στα πρόθυρα της χρεοκοπίας.

Όσοι πίστευαν ότι μπορεί να καίγεται το σπίτι του γείτονα, αλλά να γλιτώσει το δικό τους, τώρα διαπιστώνουν ότι η φωτιά που εξάπλωσε το κεφάλαιο καίει στο πέρασμά της τη ζωή κάθε λαϊκής οικογένειας.

Με βάση αυτή τη διαπίστωση, βγαίνει ένα βασικό συμπέρασμα: ***Δεν μπορούμε να περорσουμε τη δράση της οργάνωσης, να προσανατολίσουμε το κλάδο, μόνο στη διεκδίκηση άμεσων λύσεων για την ανακούφιση των ανέργων.***

Αντίθετα, αυτή η δουλειά πρέπει να εδράζεται σε δυο ζητήματα για να είναι ολοκληρωμένη η πρότασή μας και να δείχνει τη διέξοδο.

- *Ανεργία και αναδουλειά στις κατασκευές. Η αντιμετώπιση και η διέξοδος.*
- *Κοινή δράση με τους αυτοαπασχολούμενους του κλάδου, με συγκεκριμένα μέτωπα πάλης.*

Στη βάση αυτή, πραγματοποιήσαμε την ημερίδα, στην Αθήνα, στοχεύοντας να δώσουμε απάντηση σ' αυτά τα ζητήματα και να ανοίξουμε δρόμους κοινής πάλης με τους αυτοαπασχολούμενους.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ - ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΠΙΚΕΝΤΡΩΣΟΥΜΕ

- Υπάρχει ταυτόσημο προβληματών των εργαζομένων του κλάδου με τους αυτοαπασχολούμενους, υπάρχει δυνατότητα ανάπτυξης κοινών μετώπων πάλης.
- Η ανάπτυξη της πάλης για την ανακούφιση από την ανεργία και την αναδουλειά μπορεί να αποτελέσει σημείο επαφής και δράσης για εργαζόμενους αυτοαπασχολούμενους, μικρούς επαγγελματίες και βιοτέχνες του κλάδου. Μπορεί να συσπειρώσει δυνάμεις, που θα ανεβάσουν την αποτελεσματικότητα του αγώνα.
Ασφαλιστική δικλείδα και ταυτόχρονα εγγύηση της αποτελεσματικότητας είναι το δυνάμωμα της προοπτικής που συμφέρει εργαζόμενους και αυτοαπασχολούμενους.
- Η πάλη για την ανακούφιση των ανέργων απαντάει στο σήμερα, τα άμεσα προβλήματα, που αντιμετωπίζουν οι άνεργοι και οι οικογένειές τους, οι επαγγελματίες βιοτέχνες, αυτοαπασχολούμενοι, που ζουν το δράμα της εξαθλίωσης και κινδυνεύουν να πάνε στη φυλακή.
- Διέξοδο όμως ολοκληρωμένη, με βάση τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, μπορεί να δώσει μόνο η οικονομία που σχεδιάζεται και εφαρμόζεται με προτεραιότητα τις λαϊκές ανάγκες.
- Με αυτή τη γραμμή προσεγγίζουμε τη δημιουργία του ενιαίου δημόσιου κατασκευαστικού φορέα, που θα κατέχει το σύνολο των μέσων παραγωγής, θα κατανέμει σχεδιασμένα την κρατική χρηματοδότηση και θα αναλαμβάνει τον προγραμματισμό και την υλοποίηση των έργων, σύμφωνα με τις επείγουσες ανάγκες των λαϊκών στρωμάτων, την ιεράρχηση κατασκευής μεγάλων έργων ανάπτυξης της λαϊκής οικονομίας.
- Προϋπόθεση, για το δυνάμωμα του αγώνα και της αποτελεσματικότητας του για ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών, είναι η συμμαχία εργαζομένων, αυτοαπασχολούμενων στο χώρο των κατασκευών.
- Διέξοδος προς όφελος των εργαζομένων, των αυτοαπασχολούμενων και όχι προς όφελος των μεγάλων κατασκευαστικών ομίλων και των τραπεζών.

Μια τέτοια δουλειά σημαίνει ότι πρώτα απ' όλα ανοίγουμε μέτωπα σε πολλές κατευθύνσεις.

Μέτωπο, με τις λεγόμενες αντιμνημονιακές δυνάμεις και την κυβερνώσα αριστερά στο εργατικό κίνημα και την πολιτική, όπου προσπαθούν να πείσουν τους εργαζόμενους ότι μπορεί να συνυπάρξει δημόσιος και ιδιωτικός τομέας, υγιής ανταγωνισμός, καλοί επιχειρηματίες, καλύτερη διαχείριση με έναν καλύτερο διαχειριστή της αστικής εξουσίας. Ότι μπορεί να κτυπηθεί η ανεργία μέσα σε ένα σύστημα που τη δημιουργεί,

αποκρύβοντας από τους εργαζόμενους ότι αυτός ο δρόμος ανάπτυξης είναι που δημιούργησε την κρίση.

Αυτός ο δρόμος είναι που κατέργησε τις ΣΣΕ, αύξησε τα όρια συνταξιοδότησης, οδηγεί το ύψος της σύνταξης σε προνοιακό βοήθημα.

Αυτός ο δρόμος είναι που ο εργαζόμενος πληρώνει ένα μισθό ενοίκιο, τις περισσότερες φορές σε υποβαθμισμένες περιοχές.

Αυτός ο δρόμος ανάπτυξης είναι η αιτία που από τη μία καταστρέφονται τεράστιες παραγωγικές δυνάμεις, χιλιάδες οι άνεργοι εργάτες, επιστημονικό και ειδικευμένο δυναμικό βιώνει την ανεργία, μηχανήματα και βιομηχανίες σαπίζουν και από την άλλη οι ανάγκες του λαού μένουν ανικανοποίητες.

Μέτωπο, με τον τρόπο δουλειάς του χθες, το μεροδούλι-μεροφαί, τον ευκαιριακό προγραμματισμό, την έλλειψη σχεδιασμού και ελέγχου.

Μέτωπο, στη δυσκολία της επαφής με τους άνεργους, τη δυσκολία να τους συσπειρώσουμε. Όσο λείπουμε από αυτόν τον κόσμο, που αγωνιά να τα βγάλει πέρα, που δυσκολεύεται να δει τη δύναμη της τάξης του, που δυσκολεύεται να δει ότι αυτός μπορεί να αλλάξει τη ζωή του και όχι οι από πάνω, θα βρίσκουν γόνιμο έδαφος οι χρυσαυγίτικες φασιστικές μέθοδοι και λογικές «φταίνε οι ξένοι που μας παίρνουν τις δουλειές» και το σύστημα, ο καπιταλιστικός τρόπος ανάπτυξης, θα μένει στο απυρόβλητο.

ΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΒΑΣΗ ΑΠΑΝΤΑΕΙ ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΠΑΛΗΣ ΠΟΥ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΑΜΕ

1. Έργα ικανοποίησης των λαϊκών αναγκών

- Λαϊκή κατοικία με ευθύνη του κράτους.
- Ανασύσταση του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας. Ενίσχυση του κατασκευαστικού προγράμματός του. Δάνεια στους δικαιούχους από ίδια κεφάλαια του Οργανισμού στο ύψος της αξίας της κατοικίας.
- Έργα αντισεισμικής θωράκισης και αντιπλημμυρικής προστασίας.
- Κατασκευή νοσοκομείων, σχολείων, παιδικών σταθμών. Κατάργηση των ΣΔΙΤ.

2. Μέτρα ανακούφισης των ανέργων και των μικρών ΕΒΕ

- Δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για τους άνεργους χωρίς όρους και προϋποθέσεις.
- Πάγωμα των χρεών προς τις τράπεζες – δημόσιο - ΟΑΕΕ, των τιμολογίων των ΔΕΚΟ (ΔΕΗ-ΟΤΕ-ΕΥΔΑΠ) για τους εργαζόμενους και τους μικροεπαγγελματίες όσο διαρκεί η κρίση.
- Δωρεάν παροχές σε βρεφονηπιακούς, παιδικούς σταθμούς για τα παιδιά των ανέργων και των μικροΕΒΕ.
- Έκτακτο επίδομα ανεργίας 1.400 ευρώ στους εργαζόμενους του κλάδου.
- Αύξηση του επιδόματος ανεργίας στα 700 ευρώ.

- Επίδομα ανεργίας για τους εργαζόμενους με μπλοκάκι και ΕΒΕ.
- Ο χρόνος ανεργίας να υπολογίζεται σαν χρόνος ασφάλισης.
- Επιδότηση των ανέργων για όλο το διάστημα που είναι άνεργοι.
- Φορολογική ελάφρυνση των μικρών ΕΒΕ και των αυτοαπασχολούμενων με κατάργηση κάθε είδους «αντικειμενικών κριτηρίων».

Κρατική χρηματοδότηση του ΟΑΕΕ κατά 2/3.

Να μη γίνουν άλλες αυξήσεις στις εισφορές. Μείωση κατά 10% των εισφορών για μικρούς ΕΒΕ και αυτοαπασχολούμενους όσο διαρκεί η κρίση και να παύσουν οι ποινικές διώξεις για καθυστερούμενες οφειλές.

- Αφορολόγητο όριο 40.000 ευρώ για κάθε οικογένεια και 5.000 ευρώ επιπλέον για κάθε παιδί.

ΛΑΪΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ – ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΩΝ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ- ΠΕΙΡΑ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Συνάδελφοι,

Είναι πολύ σημαντικό να ασχοληθεί το συνέδριό μας με το ζήτημα της αλληλεγγύης σε μια περίοδο όπου σημαντικό μέρος του κλάδου, αλλά και γενικότερα του λαού, ζει σε συνθήκες μόνιμης και γενικευμένης φτώχειας.

Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι είναι χιλιάδες οι συνάδελφοι μας που δεν έχουν τη δυνατότητα να εξασφαλίσουν τα εντελώς απαραίτητα.

Είναι δεκάδες χιλιάδες οι συνάδελφοι που δε βάζουν στην κατσαρόλα φαΐ για μεγάλο διάστημα, δεν έχουν να πάρουν φάρμακα, τους κόβουν το ρεύμα, απειλούν να τους πάρουν το σπίτι που χρωστάνε, δεν μπορούν να εξασφαλίσουν θέρμανση, σταματάνε το παιδί τους από τα φροντιστήρια γιατί δεν έχουν να πληρώσουν κ.ά.

Αυτή η κατάσταση θα οξυνθεί τόσο στον κλάδο, όσο και γενικότερα. Από αυτή την άποψη έχει αξία να κουβεντιάσουμε στο συνέδριό μας πως θα δράσουμε, ποιο είναι το καθήκον για τα συνδικάτα μας και πρωτίστως να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα ζητήματα:

- Η αλληλεγγύη δεν είναι φιλανθρωπία ή υποκατάσταση της κρατικής ευθύνης. Η αλληλεγγύη, όπως και όπου εκφράζεται, έχει μαχητικό ταξικό χαρακτήρα και απευθύνεται στους άνεργους, τις λαϊκές οικογένειες των εργατοϋπαλλήλων και των αυτοαπασχολούμενων. Αποτελεί συστατικό στοιχείο της δουλειάς μας και ιδιαίτερα σε περίοδο οξυμένης φτώχειας.
- Η αλληλεγγύη δεν παρέχει μόνο βοήθεια, αλλά διαμορφώνει σχέδιο πάλης, οργανώνει και κινητοποιεί κόσμο, διεκδικεί από τον κρατικό μηχανισμό, στέγη για τους άστεγους, φάρμακα, περίθαλψη, τρόφιμα,

εμποδίζει το κόψιμο των παροχών νερού, ενέργειας, εμποδίζει και αποτρέπει πλειστηριασμούς κ.ά.

- Οι Λαϊκές επιτροπές δεν υποκαθιστούν τα σωματεία, αντίθετα στηρίζουν και στηρίζονται από αυτά. Άλλωστε το σωματείο πρέπει να έχει στο κέντρο της προσοχής του αυτό το ζήτημα.
- Στις Λαϊκές επιτροπές συμμετέχουν εργαζόμενοι, άνεργοι, συνταξιούχοι, αυτοαπασχολούμενοι, φοιτητές, γυναίκες, αγρότες. Αυτό, σε συνδυασμό με τη δράση τους, προσδίδει το χαρακτήρα της Λαϊκής επιτροπής και αντικειμενικά γίνεται ποδάρι της Λαϊκής συμμαχίας.
- Οι Λαϊκές επιτροπές ασχολούνται με όλα τα ζητήματα, όχι μόνο με την επανασύνδεση του ρεύματος, αλλά και γιατί είναι ακριβό, γιατί από τη μια με τη χρήση των Αιολικών πάρκων και της ηλιακής ενέργειας το ρεύμα είναι φθηνότερο και οι λαϊκές οικογένειες καλούνται τον άλλο μήνα να το πληρώσουν 35 – 40% ακριβότερα.

Ασχολούνται με τον άνεργο, που δεν μπορεί να πάρει φάρμακα, να πάει στο νοσοκομείο, συγχρόνως όμως, ανοίγουν το ζήτημα της δωρεάν υγείας και συσπειρώνουν δυνάμεις.

Ενδιαφέρονται για τα παιδιά, που υποσιτίζονται, που δεν μπορούν οι γονείς να τα πάνε στον παιδικό σταθμό, συγχρόνως όμως, ανοίγουν, κουβεντιάζουν και συσπειρώνουν δυνάμεις γύρω από τη δημόσια δωρεάν παιδεία.

Εμποδίζουμε να βγάλει η τράπεζα στο σφυρί το σπίτι του μεροκαματιάρη, συγχρόνως όμως, ανοίγουμε το ζήτημα της λαϊκής κατοικίας, τους ενιαίου δημόσιου κατασκευαστικού φορέα, τεκμηριώνουμε γιατί η κατοικία είναι δικαίωμα και όχι εμπόρευμα.

Τέτοια δράση θέλουμε, που από τη μια θα συσπειρώνει και θα κινητοποιεί δυνάμεις, θα αποκαλύπτει τις τεράστιες ευθύνες των πολιτικών του κεφαλαίου και συγχρόνως θα ξεδοντιάζει την προπαγάνδα των ΜΚΟ, των εκκλησιών, των Λάτσηδων και άλλων ερπετών του κεφαλαίου, που αφού έλιωσαν τους εργάτες, τους ρούφηξαν το αίμα, τώρα το έχουν ρίξει στη φιλανθρωπία.

Όσο οξύνεται η φτώχεια και η εξαθλίωση, τόσο θα ανθίζουν οι δομές, τύπου *κοινωνικά παντοπωλεία, συσσίτια, κοινωνικά υπνωτήρια, κοινωνικά ιατρεία, κοινωνικά φαρμακεία, κοινωνικά φροντιστήρια κ.ά.*

Όλα αυτά ένα στόχο έχουν, να βγάλουν λάδι το σύστημα, να απενοχοποιήσουν την καπιταλιστική ανάπτυξη, να αποκρύψουν τις ευθύνες και τις επιλογές των κυβερνήσεων. Να αποκρύψουν ότι τα βάρβαρα αντεργατικά, αντιλαϊκά μέτρα που όλοι μαζί συμφώνησαν, σπρώχνουν μαζικά λαϊκό κόσμο στην εξαθλίωση και αρκετές χιλιάδες στην αυτοκτονία.

Τέλος, στοχεύουν να αποκρύψουν ότι υπάρχει άλλος δρόμος ανάπτυξης, που θα εξαφανίσει τη φτώχεια, την ανεργία. Αυτός ο δρόμος προϋποθέτει κατάργηση του κέρδους, δηλαδή τη κατάργηση ενός συστήματος που ζει και θρέφεται από το αίμα του λαού.

Συνάδελφοι,

Υπάρχει μια ορισμένη πείρα από τέτοια δουλειά από τα συνδικάτα μας κυρίως στην Αθήνα, την Πάτρα, τη Θεσσαλονίκη, τη Λάρισα. Θα μεταφερθεί στις ομιλίες αυτή η πείρα.

Πρέπει όμως να ξεκαθαρίσουμε το εξής: Τα συνδικάτα μας πρέπει να παίξουν πιο αποφασιστικό ρόλο στην οργάνωση αυτής της δουλειάς.

Η διαπάλη θα οξυνθεί όχι μόνο στο πολιτικό, ιδεολογικό επίπεδο, αλλά και στη δράση. Για να μη κόψει η ΔΕΗ το ρεύμα θα χρειαστούν πιο ανεβασμένες μορφές πάλης, για να μη πεθαίνουν οι άστεγοι στο δρόμο και να εξασφαλιστεί στέγη θα απαιτηθεί σύγκρουση, για να μπει ψωμί στο τραπέζι θα χρειαστούν ανεβασμένες μορφές πάλης στο σούπερ μάρκετ, το εργοστάσιο, το φούρνο, τον αλευρόμυλο. Από αυτή την άποψη, να το αντιμετωπίσουμε και να προετοιμάσουμε τον κλάδο.

Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΑΣ ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ – ΣΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ

Συνάδελφοι,

Ανοίγοντας το ζήτημα της δουλειάς στη νεολαία του κλάδου, ανοίγουμε ένα σοβαρό κεφάλαιο που δεν το είχαμε προσεγγίσει όσο χρειάζεται και είναι ανεξάρτητο με το πρόβλημα της ανεργίας που αντιμετωπίζουμε, δηλαδή ποιος νέος δουλεύει ή ποιος έρχεται στο σωματείο κλπ.

Δεν περιοριζόμαστε μόνο στους νέους εργαζόμενους στην οικοδομή. Εστιάζουμε τη προσοχή μας στους νέους σε όλο το φάσμα των κατασκευών, στις σχολές μαθητείας, ΟΑΕΔ, ΕΠΑΣ, ΕΠΑΛ, κλπ.

Κατά συνέπεια, ανοίγουμε ένα ζήτημα που θα το έχουμε συνέχεια μπροστά μας, ανεξάρτητα από την κρίση στις κατασκευές.

Συζητάμε για τη νέα βάρδια της εργατικής τάξης, που αποτελεί βασικό συστατικό στοιχείο για την ανάπτυξη της ταξικής πάλης, για την αναζωογόνηση των συνδικάτων και τη λειτουργία τους. Δένεται με την προοπτική των αγώνων και τους ανθρώπους που θα είναι η αυριανή διάδοχη κατάσταση στο κίνημά μας. Η δουλειά στη νεολαία είναι το μέλλον στους αγώνες που έρχονται.

Έχει αξία να σημειώσουμε ότι στο 4^ο Συνέδριο της Ομοσπονδίας Οικοδόμων, το 1927, πάρθηκε απόφαση να γίνει θεματικό συνέδριο ειδικά για τη δουλειά στη νεολαία. Αυτό το Συνέδριο πραγματοποιήθηκε, σχεδίασε τη δουλειά, έβαλε προτεραιότητες, καθόρισε άξονες δράσης. Το αποτέλεσμα αυτής της δουλειάς το συναντάς σε κάθε βήμα του κινήματος και με όλες τις μορφές πάλης όλα τα επόμενα χρόνια.

Στόχος μας, λοιπόν, δουλειά στη νεολαία με προοπτική και όχι κοντόφθαλμη και ευκαιριακή.

Συνάδελφοι,

Και στον κλάδο των κατασκευών ο βαθμός οργάνωσης της νεολαίας παραμένει χαμηλός. Είναι δεκάδες χιλιάδες οι νέοι εργαζόμενοι, έλληνες και μετανάστες, που δουλεύουν στον κλάδο από μικρή ηλικία. Όμως η

λειψή δουλειά μας στις μεγαλύτερες ηλικίες επηρεάζει ανάλογα και τη νέα γενιά που μπαίνει στην παραγωγή.

Η πλειοψηφία αυτών των παιδιών είναι εργάτες πρώτης γενιάς, με απειρία και λειψή γνώση από αγώνες. Δεν γνωρίζουν τι είναι σωματείο, ποια είναι η ιστορία του κινήματος μας.

Στις διάφορες επαγγελματικές σχολές φοιτούν χιλιάδες παιδιά που σχετίζονται με τον κλάδο, όπως υδραυλικοί, ηλεκτρολόγοι, ξυλουργοί κ.ά. Παιδιά φτωχών λαϊκών οικογενειών που το πρωί δουλεύουν για 15-18 ευρώ και το βράδυ πάνε σε μια σχολή για να πάρουν ένα χαρτί χωρίς αντίκρισμα. Παιδιά που από μικρά γνωρίζουν την εκμετάλλευση και όμως πολλά πιστεύουν ότι η γνώση θα τους εξασφαλίσει δουλειά, πιστεύουν ότι πρέπει να κάνουν υπομονή και υποχωρήσεις για να μπορέσουν μετά να γίνουν εργολάβοι, να εξελιχτούν σε μεγάλους και τρανούς.

Οι καθηγητές, που πολλές φορές είναι και εργοδότες τους ή ντίλερ, κάνουν τεράστιες προσπάθειες να τους φυτέψουν αυτές τις απόψεις στο μυαλό. Έτσι διαμορφώνουν φθηνότερη και χωρίς δικαιώματα εργατική τάξη.

Ποια λοιπόν πρέπει να είναι η βοήθειά μας σε αυτά τα παιδιά; Πως θα έρθουμε σε επαφή μαζί τους, πως θα τα βοηθήσουμε να μπουν στον αγώνα, να γίνουν άξιοι μαχητές, να αποκτήσουν σωστό προσανατολισμό;

Πρώτα από όλα, τα συνδικάτα μας πρέπει να ασχοληθούν με τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι νεολαίοι. Δεν μπορούμε να προσεγγίσουμε τη νεολαία με μια γενική ανακοίνωση, που είναι κακή αντιγραφή μιας κεντρικής ανακοίνωσης, που δεν στοχεύει στη νεολαία. Ούτε μόνο με περιοδείες ή εκκλήσεις «έλα να γραφτείς στο σωματείο». Κάθε σωματείο να ασχοληθεί σε σταθερή βάση, με σχέδιο. Να πάρει πρωτοβουλίες, να ανοίξει ζητήματα που αγκαλιάζουν τους νέους, όπως:

- Τα προβλήματα των νέων ζευγαριών και η ανεργία.
- Παιδεία – εκπαίδευση.
- Αθλητισμός – Πολιτισμός.
- Ναρκωτικά.
- Τι είναι συνδικάτο.
- Τι είναι Συλλογική Σύμβαση Εργασίας.
- Προβλήματα στις σχολές, διαφέρουν από σχολή σε σχολή και πρέπει να γίνονται επιλογές.
- Να γίνουν παρουσιάσεις με το βιβλίο που εκδώσαμε, να ανοίξει συζήτηση για την ιστορία του οικοδομικού κινήματος.
- Να κρατήσουμε καλή επαφή με τους νέους που αποφοιτούν από τις σχολές και μπαίνουν στην παραγωγή.

Υπάρχει μια πείρα από το συνδικάτο του Αγρινίου, όπου εκεί από τη σχολή του ΟΑΕΔ έχουν εκλεγεί μέλη στη διοίκηση του συνδικάτου. Η πλειοψηφία των μαθητών συμμετέχει στις εκλογές, γίνονται εκδηλώσεις στη σχολή, για το Πολυτεχνείο, τη 1^η Μάη.

Δεν έχουμε ανάλογη πείρα από άλλες περιοχές, παρότι είναι διάσπαρτες παντού τέτοιες σχολές.

Συνάδελφοι,

Κλείνοντας αυτό το κεφάλαιο, επισημαίνουμε ότι η πορεία του κινήματός μας είναι δεμένη με αυτή τη δουλειά. Αν αργήσουμε να κάνουμε βήματα θα το βρούμε μπροστά μας. Δεν χρειάζεται να φάξουμε πολύ, αρκεί καθένας να εκτιμήσει τη μέση ηλικία των μελών του Διοικητικού συμβουλίου του σωματείου του. Με εξαίρεση την Αθήνα, που η πλειοψηφία του Δ.Σ. είναι νέοι, στα υπόλοιπα σωματεία υπάρχει πρόβλημα. Αυτό θα εκφραστεί στην ανάδειξη στελεχών, τη μεταφορά της πείρας κλπ.

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΜΑΣ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ – ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Συνάδελφοι,

Το τρίχρονο που πέρασε ήταν πλούσιο σε αγώνες που αναπτύχθηκαν με διάφορες μορφές πάλης. Ήταν όμως και σταθμός για να εξάγουμε χρήσιμα συμπεράσματα, θετικά και αρνητικά, που θα μας βοηθήσουν στην παραπέρα δουλειά μας.

Σαν κλάδος πήραμε μέρος σε 30 πανελλαδικές απεργίες, σε δεκάδες συλλαλητήρια, οργανώσαμε 4 κλαδικές απεργίες και πολλά συλλαλητήρια, για την ανεργία, τη σύμβαση του κλάδου, τον Οργανισμό Εργατικής Κατοικίας κ.ά.

Για να εξάγουμε όμως ασφαλή συμπεράσματα πρέπει να προσδιορίσουμε τους δείκτες του κριτηρίου. Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι δώσαμε μάχη, συμβάλλαμε αποφασιστικά στην επιτυχία των γενικών αγώνων που δόθηκαν και βέβαια και στους κλαδικούς αγώνες.

Τη συμβολή μας δεν την κρίνουμε μόνο αριθμητικά, παρά του ότι είναι βασικός δείκτης.

Κριτήριο, είναι η συμβολή μας στην αποκάλυψη του χαρακτήρα της κρίσης και της διεξόδου προς όφελος των εργαζομένων, στην αποκάλυψη των μηχανισμών του κεφαλαίου, που οδηγεί αυτή η πολιτική, να δίνουμε πειστικά τη διεξόδο και η αξιοποίηση της πείρας του κλάδου σε αυτή την κατεύθυνση.

Κριτήριο, είναι αν μπαίνουν νέες δυνάμεις στη μάχη. Πόσοι στρατεύονται στο συνδικάτο.

Κριτήριο, είναι πως διευρύνεται το μέτωπο στο ρεφορμισμό, την ηττοπάθεια, τη λογική της αναποτελεσματικότητας των αγώνων, πως ξεδοντιάζονται τα επιχειρήματα του κυβερνητικού, εργοδοτικού συνδικαλισμού.

Κριτήριο της δουλειάς μας, είναι η σύνδεση των προβλημάτων του κλάδου με τα γενικότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν όλοι οι εργαζόμενοι.

Κριτήριο, επίσης, είναι η σύνδεσή μας με το σύνολο του κλάδου, η επαφή μας και κινητοποίηση των αυτοαπασχολούμενων του κλάδου.

Με βάση αυτά τα κριτήρια, μπορούμε να εξάγουμε ασφαλή συμπεράσματα, χωρίς να βλογάμε τα γένια μας.

Συνάδελφοι,

Η όξυνση της ανεργίας στον κλάδο έχει μεγαλώσει την απόσταση των συναδέλφων με τα συνδικάτα μας. Υπάρχει μερίδα που δε δείχνει εμπιστοσύνη στο συνδικάτο, το κίνημα, στη δική του δύναμη. Βέβαια, δεν είναι σημερινό φαινόμενο, όμως τώρα αναδεικνύεται περισσότερο.

Υπάρχει ένα τμήμα εργαζομένων του κλάδου, που έφυγε από τις πόλεις και οδηγήθηκε στο χωριό για να βιοποριστεί. Άλλοι έχουν αλλάξει δουλειά, ενώ φαίνεται ότι είναι αρκετές χιλιάδες αυτοί που μετανάστευσαν στο εξωτερικό. Συγχρόνως, τα μεγάλα έργα που ήταν σημείο επαφής με χιλιάδες συναδέλφους, έχουν σταματήσει.

Αυτή η πραγματικότητα έχει επηρεάσει αρνητικά τη δουλειά μας, που τις περισσότερες φορές κινείται στο κοντινό περίγυρο, δεν απλώνει παραέξω.

Παρόλα αυτά, δώσαμε σκληρή μάχη με δυσκολίες, αντικειμενικές και υποκειμενικές.

Βελτιώσαμε την προπαγάνδα μας, την επιχειρηματολογία μας, κρίνουμε ότι γίναμε πιο ικανοί στη σύγκρουση με τον αντίπαλο. Σε μεγάλο βαθμό κτυπήσαμε την ηττοπάθεια και τη λογική της αναποτελεσματικότητας.

Συγκρουστήκαμε, δεν πέρασαν οι απεργοσπαστικές λογικές, όπως στο Σωματείο του ΜΕΤΡΟ Θεσσαλονίκης, που έλεγαν «οι 48ωρες και 24ωρες απεργίες είναι χαμένα μεροκάματα, αφού δεν κάνουμε διαρκείας, δεν απεργούμε».

Κτυπήσαμε την εργοδοτική τρομοκρατία στα λιγιστά μεγάλα έργα, ξεθάρρεψαν οι εργάτες και απείργησαν, όπως στο Αγρίνιο, την Πάτρα, την Αθήνα. Τα συνδικάτα μας στάθηκαν κοντά στην περιφρούρηση της απεργίας, συμπαραστάθηκαν σε κλάδους που δέχονταν λυσσασμένη επίθεση από την εργοδοσία, όπως στη Θεσσαλονίκη, τα Γιάννενα, το λιμάνι του Πειραιά, την Πάτρα, την Ηγουμενίτσα.

Εκφράσαμε έμπρακτα και με κάθε τρόπο τη συμπάραστασή μας στον μεγάλο αγώνα των Χαλυβουργών, στον Ασπρόπυργο.

Κοντολογίς, η συμβολή μας ήταν θετική. Όμως το κίνημα από τον κλάδο των Κατασκευών έχει περισσότερες ανάγκες, έχει περισσότερες απαιτήσεις.

Έχουμε έμπειρο και εκπαιδευμένο στελεχικό δυναμικό. Ο κλάδος, παρά την ανεργία, διατηρεί τη δυναμική, τη μαχητικότητά του, μπορεί και πρέπει να διαδραματίσει ιδιαίτερο και σημαντικό ρόλο στις απαιτήσεις της ταξικής πάλης.

Γι' αυτό αναλαμβάνουμε σοβαρές ευθύνες ώστε να μπορέσουμε να μετρήσουμε βήματα μπροστά στο αμέσως επόμενο διάστημα.

ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ - ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Σήμερα, είναι πιο ορατή η ζημιά που προκάλεσε ο εργοδοτικός συνδικαλισμός στο εργατικό κίνημα. Όσοι, τα προηγούμενα χρόνια, μας χρέωναν για στείρα πολεμική στην ΠΑΣΚΕ, την ΔΑΚΕ, την Αυτόνομη Παρέμβαση, σήμερα πρέπει να σκεφτούν πιο ώριμα με την πείρα που όλοι αποκτήσαμε και να απαντήσουμε στο ερώτημα:

Ήταν το κίνημα έτοιμο, προετοιμασμένο από άποψη οργάνωσης, σχεδιασμού, κατεύθυνσης και προοπτικής να απαντήσει στη βάρβαρη επίθεση που δέχτηκε η εργατική τάξη;

Η γνώμη μας είναι, σίγουρα όχι. Κι αυτό γιατί η γραμμή της ταξικής συνεργασίας, που πιστά ακολούθησαν και συνεχίζουν να ακολουθούν αυτές οι παρατάξεις στη ΓΣΕΕ, την ΑΔΕΔΥ και σε μεγάλες δευτεροβάθμιες οργανώσεις, πέρασαν την υποταγή, τη συναίνεση, τη λογική της αναποτελεσματικότητας, της ταξικής συνεργασίας, σε μεγάλη μερίδα του κινήματος και στους εργαζόμενους. Το ρουσφέτι, η εξαγορά, η σαπίλα που έθρεφαν και συντηρούσαν, λειτουργούσε αποτρεπτικά για την οργάνωση των εργατών.

Η υποταγή στην Ε.Ε, την πολιτική της ανταγωνιστικότητας, της καπιταλιστικής ανάπτυξης, η συμμετοχή στους κοινωνικούς διαλόγους, συνέβαλε στον αφοπλισμό του κινήματος, την αποδιοργάνωση, το συμβιβασμό.

Υπονόμευσαν και εκφύλισαν τους αγώνες, εξαγγέλλοντας απεργίες που τις υπονόμευαν με τα αιτήματα που πρόβαλαν, ενώ ποτέ δεν κούνησαν το δαχτυλάκι τους για την επιτυχία τους.

Με αυτή τη τακτική απογοήτευσαν και παρόπλισαν τίμιους εργάτες, έβαλαν φρένο στην προοπτική των αγώνων. Εχθρό τους δεν έβλεπαν το κεφάλαιο, τις κυβερνήσεις και τους μηχανισμούς που το υπηρετούσαν, αλλά το ταξικό κίνημα, συκοφαντώντας μόνιμα το ΠΑΜΕ και τις δυνάμεις που είναι στον ίδιο βηματισμό.

Δε χωράει καμία αμφιβολία, πως τα αντιλαϊκά μέτρα, νέα και παλιά, η σφαγή της εργατική τάξης, έχει και την υπογραφή αυτών των πλειοψηφιών στο εργατικό κίνημα.

Αν λοιπόν, το κίνημα ήταν πίσω από τις ανάγκες και την επίθεση που δέχτηκε και δέχεται η εργατική τάξη δεν είναι γιατί είναι αναποτελεσματικοί οι αγώνες, αλλά γιατί φρόντισαν αυτές οι δυνάμεις όλα τα προηγούμενα χρόνια να κόψουν τα πόδια του κινήματος, να το χειραγωγήσουν, να το αφοπλίσουν, να το καταντήσουν ανήμπορο να αντεπεξέλθει στην αποστολή του.

Τολμούμε να πούμε, ότι αν δεν υπήρχε το ταξικό κίνημα, το ΠΑΜΕ, η εργατική τάξη θα πήγαινε άκλαυτη. Με τη δύναμη που διαθέτουμε και πολλές φορές κάναμε πράγματα πέρα των δυνάμεων μας, καθυστερήσαμε εξελίξεις, δεν πέρασαν τα μέτρα όπως ήθελαν, ξύπνησαν συνειδήσεις,

κέρδισε πόντους το ταξικό κίνημα, χρεώθηκε σε μεγάλο βαθμό τα αδιέξοδα του το σύστημα.

Μπορούμε να πούμε ότι δίνουμε τη μάχη από καλύτερες θέσεις. Γίνεται φανερό ότι το εργατικό κίνημα δεν μπορεί να συνεχίσει να έχει στην πλάτη του αυτές τις δυνάμεις. Δεν μπορούν να γίνουν βήματα ουσιαστικά στο εργατικό κίνημα αν δεν απαλλαγούμε από αυτή τη γραφειοκρατική ελίτ του κινήματος.

Σήμερα παρουσιάζονται νέοι σωτήρες του κινήματος. Βγαίνουν στα κεραμίδια και ζητούν απεργίες διαρκείας, επαναλαμβανόμενες 48ωρες και κατηγορούν το ταξικό κίνημα γιατί δε στηρίζει αυτή τη γραμμή, γιατί διασπάμε την εργατική τάξη.

Απαντάμε, ναι σε όλες τις μορφές πάλης ακόμα και σ' αυτές που τους κόβει κρύος ιδρώτας όταν τις ακούνε, αλλά με ποια γραμμή, με ποια προοπτική;

Με γραμμή κόντρα στα μονοπώλια και στα πολιτικά τους στηρίγματα ή γραμμή υποταγής και εκφυλισμού του κινήματος και δημιουργία ενός νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού ακίνδυνου για τα μονοπώλια;

Είναι γνωστοί όλοι αυτοί γιατί τα προηγούμενα χρόνια συναποφάσιζαν με τον κυβερνητικό, εργοδοτικό συνδικαλισμό, συμμετείχαν στους κοινωνικούς διαλόγους για να αφοπλίσουν το εργατικό κίνημα. Στήριξαν τις επιλογές των 77 λεπτών αύξηση.

Είναι αυτοί, που μας έλεγαν ότι έχουμε ξύλινη γλώσσα και μυωπία και δεν βλέπουμε τις ανάγκες του ανταγωνισμού, την ανάπτυξη κ.ά.

Είναι οι συνδικαλιστικές δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, που από κοινού με τμήματα της ΠΑΣΚΕ, σηκώνουν τη σημαία της εξυγίανσης του συνδικαλιστικού κινήματος.

Αυτές οι δυνάμεις, μας καλούν σήμερα να στηρίξουμε έναν άλλο διαχειριστή, με άλλο μείγμα πολιτικής, που θα οδηγή στον ίδιο δρόμο.

Στις δύσκολες μέρες που έρχονται, στους αγώνες που θα έρθουν, πρέπει να αποκαλύπτονται αυτές οι δυνάμεις και οι εργάτες να παίρνουν οριστικό διαζύγιο από δαύτους.

Συμφέρον, για την εργατική τάξη και τους συμμάχους της, είναι η εδραίωση ενός κινήματος προσανατολισμένου που θα δίνει μάχη στο χώρο δουλειάς, στη γειτονιά, θα αναπτύσσει αγώνες ενάντια στα μονοπώλια, το κεφάλαιο, θα συσπειρώνει δυνάμεις στην κοινωνική συμμαχία για την απελευθέρωση από το ζυγό αυτού του βάρβαρου συστήματος. Τέτοιο ταξικό κίνημα χρειαζόμαστε.

ΓΙΑ ΠΟΙΑ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΟΙΟ ΚΙΝΗΜΑ ΕΧΕΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Δεν πρόκειται βέβαια για κάτι καινούργιο. Τα ζητήματα της ενότητας συνόδευσαν και θα συνοδεύουν σε κάθε βήμα την ανάπτυξη της ταξικής πάλης, την πορεία του εργατικού κινήματος.

Η ικανότητα του ταξικού κινήματος να καταχτά όλο και πιο ανεβασμένα επίπεδα ενότητας της τάξης μας, ανάλογα με τις απαιτήσεις της ταξικής πάλης, θα αποτελεί μόνιμο ζητούμενο.

Κάτι τέτοιο προκύπτει πριν απ' όλα απ' το γεγονός ότι η εργοδοσία, γενικότερα η αστική τάξη, ουδέποτε συμβιβάστηκε και ούτε βέβαια πρόκειται να συμβιβαστεί απέναντι σε κάθε μορφή οργάνωσης της τάξης μας. Πάντα επεδίωκε να κρατάει τους εργάτες ανοργάνωτους, πολυδιασπασμένους, για να προωθεί απρόσκοπτα τους στόχους της για υψηλή κερδοφορία και διαιώνιση της εξουσίας της.

Επόμενα, παραμένουν συνεχείς οι προσπάθειές της να τσακίσει κάθε οργάνωση των εργατών κι όπου κι όταν αυτό γίνεται ανέφικτο, οι προσπάθειες της στρέφονται στον αποπροσανατολισμό, την ενσωμάτωση και τελικά στον αφοπλισμό του κινήματος ώστε να καταστεί ανίκανο ν' αντιπαραταχθεί στις επιδιώξεις της.

Έτσι εξηγείται το γεγονός, όπου η ωμή βία και η καταστολή, η τρομοκρατία, ιδεολογική και φυσική, εναλλάσσονται με επιθέσεις φιλίας και εκκλήσεις για ενότητα.

Είναι συχνό το φαινόμενο, δηλωμένοι εχθροί της ταξικής πάλης, κόμματα της πλουτοκρατίας, κόμματα εξωραϊστές του συστήματος μαζί με τις συνδικαλιστικές τους παρατάξεις, μεγαλοδημοσιογράφοι - μαντρόσκυλα της εργοδοσίας, να εμφανίζονται ανήσυχοι για την ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος, *«γιατί δε βάζουν οι παρατάξεις στην άκρη τις διαφορές τους και να πάνε όλοι μαζί»*, *«γιατί οι ξεχωριστές πορείες και οι συγκεντρώσεις»*.

Οι ίδιοι, που καθημερινά σκάβουν το λάκκο του εργάτη, την άλλη ώρα καμώνονται ότι στεναχωριούνται για την κατάσταση του εργατικού κινήματος.

Την ίδια στιγμή, που επιτίθενται με όση λύσσα διαθέτουν ενάντια στους χαλβουργούς, τους ναυτεργάτες και σ' όποιο τμήμα της τάξης μας τολμάει ν' αντισταθεί, την ίδια στιγμή ο ΣΥΡΙΖΑ μας καλεί να αγωνιστούμε για την κοινωνική συνοχή και για νέα αρχιτεκτονική της ΕΕ, ενώ ο ΣΚΑΪ του Αλαφούζου μας λέει, ότι όλοι μαζί μπορούμε.

Ο Φωτόπουλος, που μετακόμισε από το ένα διαμέρισμα στο άλλο της ίδιας πολυκατοικίας, μας καλεί να αφήσουμε αυτά που μας χωρίζουν και να πιάσουμε αυτά που μας ενώνουν.

Ο Καμένος, θυμήθηκε ότι είμαστε όλοι έλληνες και γι' αυτό είμαστε ενωμένοι. Ξέχασε ότι υπάρχουν ταξικά συμφέροντα μεταξύ των Ελλήνων.

Είναι φανερό, ότι σε μια περίοδο που η οικονομική κρίση βαθαίνει και σπρώχνει στην ανεργία, τη φτώχεια και την εξαθλίωση τεράστια τμήματα της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων,
Σε μια περίοδο, όπου μεγαλώνει η δυσαρέσκεια και η αγανάκτηση,
Σε μια περίοδο, όπου το σύστημα δείχνει τα όρια του και την αδυναμία του να ικανοποιήσει στοιχειώδεις λαϊκές ανάγκες,
Σε μια περίοδο, που εγκυμονούνται κοινωνικές εκρήξεις και εμφανίζεται η δυνατότητα αμφισβήτησης,
Σε μια τέτοια περίοδο, όλοι οι μηχανισμοί και οι εφεδρείες του συστήματος βρίσκονται επί ποδός πολέμου για να σπείρουν συγχύσεις, αμφιβολίες, ταλαντεύσεις, αναποτελεσματικότητα.
Δεν πρέπει ν' αφήσουμε κανέναν εργάτη να παγιδευτεί στις εκκλήσεις για ενότητα. Έχουμε υποχρέωση να ξεσκεπάσουμε την υποκρισία και τις επιδιώξεις τους. Η ενότητα, που μας καλούν, αφορά τη σωτηρία της κερδοφορίας τους, τη σωτηρία και διαιώνιση του συστήματος της εκμετάλλευσης. Οι εργάτες, σήμερα, έχουν συσσωρεύσει αρκετή πείρα για ν' αποφεύγουν τις κακοτοπιές.
Όλοι μαζί, ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ και Αυτόνομη Παρέμβαση, κάθονταν στα τραπέζια του κοινωνικού διαλόγου και διαπραγματεύονταν με το ΣΕΒ τη «δίκαιη» ανακατανομή του πλούτου. Και ποιο είναι το αποτέλεσμα; Οι εργάτες έχασαν τα δικαιώματά τους. Έγιναν φτηνότεροι και οι εργοδότες απόχτησαν μεγαλύτερη ευκολία να μας εκμεταλλεύονται. Κατάφεραν την κατάργηση των ΣΣΕ και να αποφασίζει η κυβέρνηση (δηλ. μονομερώς το κεφάλαιο) το ύψος του κατώτερου μισθού.
Όλοι μαζί διαδήλωναν «ακομμάτιστα» και μακριά απ' τα ταξικά συνδικάτα κι αυτό που κατάφεραν ήταν να φέρουν πρώτα το Παπαδήμο και μετά τη τρικομματική κυβέρνηση και μαζί τους θύελλα αντεργατικών μέτρων.
Ίδια πατέντα και στην Ισπανία, τη Γαλλία, την Ιταλία. Όλοι μαζί παλεύουν τόσα χρόνια να εξανθρωπίσουν την Ε.Ε. και το αποτέλεσμα ανεργία, φτώχεια, πόλεμοι, σφαγές.

Άλλοι καλοπροαίρετα και άλλοι βέβαια υπηρετώντας δόλιους σκοπούς σκέφτονται πως τα πράγματα θα ήταν καλύτερα αν το ταξικό κίνημα έβαζε νερό στο κρασί του και πηγαίναμε όλοι μαζί. Αν το ταξικό κίνημα άφηνε στην άκρη όλα αυτά που το διαφοροποιούν απ' όλους τους άλλους, τη γραμμή σύγκρουσης με το κεφάλαιο, την Ε.Ε. και τους μηχανισμούς τους, όχι μόνο δεν θα άλλαζαν τα πράγματα προς όφελος της τάξης μας και των λαϊκών στρωμάτων, αλλά θα ενισχύονταν οι δυνάμεις του συμβιβασμού και της ενσωμάτωσης. Κάτι τέτοιο θα έβαζε ταφόπλακα και στις άμεσες διεκδικήσεις της τάξης μας και στην προοπτική ανατροπής αυτών των πολιτικών στην προοπτική κατάργησης της εκμετάλλευσης.

Το επόμενο διάστημα, είναι παραπάνω από σίγουρο, ότι θα ζήσουμε νέο γύρο επιθέσεων "φιλίας και ενότητας". Προκύπτει η ανάγκη, να είναι ξεκάθαρα ορισμένα ζητήματα γύρω από αυτό το πρόβλημα.

Το ζήτημα της ενότητας δεν είναι ένα τεχνικό ζήτημα. Δεν είναι αυτοσκοπός και δε λύνεται με συγκολλήσεις, ούτε εξαρτάται απ' τη βούληση κορυφών. Δε λύνεται με αποφάσεις για κοινές πορείες και συγκεντρώσεις.

Η ενότητα αποτελεί μια σύνθετη διαδικασία, που απαιτεί καθημερινή οργανωτική, ιδεολογικό-πολιτική προσπάθεια απ' την ηγεσία του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Αυτό σημαίνει, ότι η ηγεσία του κινήματος έχει καθαρά μπροστά της τους στόχους και τους σκοπούς.

Ποιοι είναι οι αντίπαλοι και ποιοι οι σύμμαχοι, γενικεύει τα συμφέροντα του κλάδου και της τάξης γενικότερα, μακριά από συντεχνιασμούς και άλλες στενότητες, προσπαθεί καθημερινά να τραβάει όσο γίνεται περισσότερους εργάτες, έλληνες και μετανάστες, στη ζωή του συνδικάτου.

Παίρνει όλα τα μέτρα για την άνοδο της ιδεολογικοπολιτικής στάθμης της συνείδησης στη βάση της κατανόησης του ρόλου και της αποστολής της τάξης.

Αυτό σε καμιά περίπτωση δε σημαίνει, όπως συκοφαντικά καλλιεργείται από διάφορους υπερεπαναστάτες, ιδεολογικό-πολιτική συμφωνία των εργατών για την ένταξή τους στο σωματείο. Ούτε όμως σημαίνει παραίτηση απ' την αποστολή και τα καθήκοντα που έχουν οι πρωτοπόροι εργάτες να οργανώνουν, να δημιουργούν, να διαμορφώνουν πλαίσια πάλης, να οδηγούν σε τελευταία ανάλυση, να αποκτήσουν ταξική συνείδηση οι εργάτες έτσι ώστε να γίνουμε τάξη για τον εαυτό μας.

Συνάδελφοι,

Αναμφισβήτητα, μπροστά μας έχουμε σοβαρές εξελίξεις. Η κρίση βαθαίνει, η επίθεση θα κλιμακωθεί.

Η υλοποίηση των βάρβαρων μέτρων προϋποθέτει ένταση της τρομοκρατίας, της καταστολής, του αυταρχισμού, κτύπημα του ταξικού κινήματος, ένταση των συνδικαλιστικών διώξεων, για να συνεχίσουν να ελέγχουν τη κατάσταση. Αξιοποίηση του κυβερνητικού, εργοδοτικού συνδικαλισμού ως ιμάντα που θα περνάει στην εργατική τάξη τη πολιτική της διαχείρισης, της ηττοπάθειας, της αναποτελεσματικότητας των αγώνων, τον εγκλωβισμό και χειραγώγηση των εργαζομένων.

Εύλογα, λοιπόν, προκύπτει το ερώτημα: ***Τι κίνημα θέλουμε σήμερα; Με ποιο προσανατολισμό, με ποια προοπτική; Ποιο είναι το συμφέρον της εργατικής τάξης, των λαϊκών στρωμάτων;***

Θέλουμε κίνημα, που θα αφαιρεί, θα αποκρύπτει το ταξικό χαρακτήρα των μέτρων και θα οδηγεί την εργατική τάξη σε μια καλύτερη διαχείριση ή κίνημα που θα οξύνει τη ταξική πάλη; Θα ανεβάζει τη πολιτική και ταξική συνείδηση της εργατικής τάξης, προϋπόθεση αγωνιστικής γραμμής και στάσης απέναντι στην εργοδοσία και το κράτος, αγωνιστικής στάσης σε όλες τις δυσκολίες της ταξικής πάλης, κίνημα που θα παλεύει, θα διεκδικεί, θα αποκαλύπτει το χαρακτήρα της κρίσης, των μηχανισμών του κεφαλαίου, θα δείχνει τη διέξοδο για την εργατική τάξη, θα συσπειρώνει δυνάμεις για την ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου;

Η θέλουμε κίνημα προσαρμοσμένο τη μια στις επιλογές της σοσιαλδημοκρατίας και την άλλη της κυβερνώσας αριστεράς που οδηγεί στην αγκαλιά του συστήματος;

Συνάδελφοι,

Έχουμε αποκτήσει πείρα. Όλοι ξέρουμε που οδηγήθηκε το κίνημα από τις δυνάμεις του συμβιβασμού, της ηττοπάθειας του κυβερνητικού, εργοδοτικού συνδικαλισμού.

Όλοι ξέρουμε γιατί το κίνημα βρέθηκε ανήμπορο να απαντήσει στην επίθεση που δέχθηκε και δέχεται η εργατική τάξη.

Σήμερα, επιβάλλεται αμείλικτος, ασυμβίβαστος αγώνας ενάντια στο ρεφορμισμό, το νέο κυβερνητικό συνδικαλισμό που επιδιώκουν.

Επιβάλλεται, τα πυρά να στοχεύουν στο κύριο αντίπαλο που είναι το κεφάλαιο, τα μονοπώλια, οι κατασκευαστικοί όμιλοι κλπ.

Επιβάλλεται, τα Σωματεία μας να ξεπεράσουν κενά και καθυστερήσεις, να γίνουν κυψέλη που θα μαζέψει τον κλάδο.

Χρειάζεται κόπος, δουλειά με προοπτική για να απαντήσουμε στις προκλήσεις των καιρών.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ

Συνάδελφοι,

Το συνέδριό μας πρέπει να το απασχολήσει πολύ σοβαρά το ζήτημα της λειτουργίας του σωματείου. Είναι ένα από τα σοβαρότερα οργανωτικά προβλήματα που αντιμετωπίζουμε. Αν δε δώσουμε βάση σε αυτό το ζήτημα να είστε σίγουροι ότι οι ρόδες θα γυρίζουν στον αέρα.

Το σωματείο είναι ο πιο ευαίσθητος κρίκος του κινήματός μας. Σχεδιάζει, υλοποιεί στο χώρο ευθύνης την κεντρική κατεύθυνση, που επεξεργάζεται το συνέδριο, η διοίκηση της Ομοσπονδίας. Έχει την άμεση επαφή με τους συναδέλφους.

Σε κάθε περίπτωση, οι δείκτες της αποτελεσματικότητας της δουλειάς μας δοκιμάζονται στο σωματείο όταν μπαίνουν στη διαδικασία εφαρμογής. Όταν η γραμμή μας έρχεται σε επαφή με τους συναδέλφους, όταν γίνεται ζύμωση, όταν δημιουργείται δημιουργική και όχι στεία αντιπαράθεση.

Ποιο είναι λοιπόν το πρόβλημα που πρέπει να λύσουμε:

Πρώτα από όλα, να βελτιώσουμε ακόμα περισσότερο τη βοήθεια της κεντρικής διοίκησης στα συνδικάτα.

Έχουν γίνει βήματα. Χρειάζεται να επιμείνουμε στη συχνότερη επαφή, τη δημιουργική και συγκεκριμένη βοήθεια, να ενημερώνουμε έγκαιρα σε κεντρικά ζητήματα, σε ζητήματα αιχμής, ζητήματα επικαιρότητας, για να μπορούν τα διοικητικά συμβούλια να ενημερώνουν πιο συγκεκριμένα και υπεύθυνα τον κλάδο.

Τα διοικητικά συμβούλια πρέπει να προετοιμάζονται καλά από τον Πρόεδρο με συγκεκριμένα θέματα, που το Δ.Σ πρέπει να τα γνωρίζει νωρίτερα.

Το κάθε σωματείο, πέρα από τα τρέχοντα, να έχει σχεδιασμό σε κεντρικά ζητήματα που θα τον ελέγχει, θα προσαρμόζει και θα βελτιώνει τα κενά που παρουσιάστηκαν, την επιχειρηματολογία, θα κουβεντιάζει τη στάση και την τακτική του αντιπάλου, θα παίρνει μέτρα. *Για παράδειγμα*, ζητήματα όπως της ανεργίας, των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, της κοινωνικής ασφάλισης, της υγείας, των λαϊκών επιτροπών, πρέπει να είναι στο μόνιμο σχεδιασμό των σωματείων μας. Θα εξετάζει τα έργα, που είναι σε εξέλιξη στην περιοχή και τα προβλήματα των εργαζομένων εκεί θα σχεδιάζει τη δουλειά του, την παρέμβασή του.

Να κουβεντιάζει τα οικονομικά του συνδικάτου, πως θα μαζέψει συνδρομές, πως θα τα βελτιώσει. Δεν είναι τυχαίο, που η πλειοψηφία των σωματείων μας δεν έχει λεφτά να βγάλει μια προκήρυξη και αυτό δεν προέκυψε σήμερα με την κρίση, έρχεται από παλιά, ούτε θα το δικαιολογήσουμε επειδή δε δίνουν τα σωματεία αριθμό για το επίδομα.

Το Δ.Σ. πρέπει να το απασχολεί, πόσοι συνάδελφοι δραστηριοποιούνται γύρω του. Να μάθουμε να δουλεύουμε και με αυτούς που δε συμφωνούν σε όλα μαζί μας.

Να εξετάζει το ζήτημα των εγγραφών στο σωματείο, την επαφή με τους μετανάστες εργαζόμενους του κλάδου, που ενώ είναι το 35-40% του κλάδου, η συμμετοχή τους στα Δ.Σ. των συνδικάτων δε ξεπερνά τα δάκτυλα του ενός χεριού.

Το Δ.Σ. του σωματείου πρέπει να συνεδριάζει μετά από την απεργία, το συλλαλητήριο ή όποια μάχη δίνει και να βγάζει συμπεράσματα από αδυναμίες, κενά που παρουσιάστηκαν, να βελτιώσει πλευρές της δουλειάς του, για να γίνονται πιο αποτελεσματικές οι επόμενες μάχες. Δεν μπορεί το κριτήριο για την επιτυχία της απεργίας να είναι μόνο αριθμητικό. Το Δ.Σ. πρέπει να εκτιμά τη δουλειά που έκανε, την αποτελεσματικότητα της προπαγάνδας, τη περιφρούρηση της απεργίας, πως παρεμβαίνει ο αντίπαλος, τα επιχειρήματά του, πως επιδρά ο ρεφορμισμός στον κλάδο, τη μαζικότητα, τη μαχητικότητα, την αντοχή των απεργών.

Αν συνάδελφοι, δε λύσουμε αυτό το σοβαρό ζήτημα δεν θα προχωρήσουμε, δεν θα βάλει το κίνημα μας τη σφραγίδα του στις εξελίξεις, δεν θα διαπαιδαγωγήσει τον κλάδο στην προσφορά, την ανιδιοτέλεια, την αντοχή στις δυσκολίες, την αποφασιστικότητα στην αναμέτρηση με τις δυνάμεις του κεφαλαίου. Θα μας τρώει το καθημερινό, η διεκπεραιωτική δουλειά, κατά συνέπεια, η εσωστρέφεια, η γκρίνια που θα καταλήγει στην εκτίμηση *«δεν γίνεται τίποτα, δεν καταλαβαίνει κανένας»* και το επόμενο βήμα θα είναι η παραίτηση και η αποστράτευση.

Υπάρχει, συνάδελφοι, ακόμα ένα ζήτημα που μας δυσκολεύει στην επαφή με τον κλάδο. Αυτό είναι τα πολλά και άμαζα σωματεία.

Σήμερα, στη δύναμη της Ομοσπονδίας είναι 163 σωματεία, από αυτά τα 95 έχουν στείλει δικαιολογητικά εκλογών στην Ομοσπονδία, ανεξάρτητα αν βγάζουν ή όχι αντιπρόσωπο. Τα υπόλοιπα 68 είναι σωματεία που ή έχουν αυτοδιαλυθεί και δεν έχουν ενημερώσει ή είναι σωματεία που τα κρατούν τα Εργατικά Κέντρα για να βγάζουν αντιπροσώπους, επειδή, κατά κανόνα στην επαρχία το μέτρο είναι 20-25 ψηφίσαντες.

Δε βάζουμε το ζήτημα για να πάρουμε απόφαση να τα διαγράψουμε, αυτό είναι η εύκολη δουλειά. Αυτό που πρέπει να μας απασχολήσει είναι πως θα ενώσουμε αυτές τις δυνάμεις που είναι διάσπαρτες.

Πρέπει λοιπόν να αποφασίσουμε και να προχωρήσουμε αποφασιστικά, χωρίς καθυστέρηση, στη δημιουργία συνδικάτων κατά νομό.

Το κριτήριό μας είναι, πως θα διευκολύνουμε τον αγώνα μας, πως θα συνενώσουμε και θα αξιοποιήσουμε τη δύναμή μας. Δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε στο συντεχνιασμό και τα παραταξιακά οφέλη που επιδιώκουν ορισμένοι συναδέλφοι και κρατούν σωματεία – σφραγίδες, εγκλωβίζοντας χιλιάδες συναδέλφους.

Το συνέδριό μας πρέπει να πάρει απόφαση και να δεσμεύσει τη νέα διοίκηση να δώσει λύση στο πρόβλημα μέχρι το 24^ο συνέδριο.

Η ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Συναδέλφои,

Τόσο από την εισήγηση όσο και από το σχέδιο απόφασης που θα κουβεντιάσουμε καταγράφεται ο προσανατολισμός, το πλαίσιο δράσης της οργάνωσης.

Ωστόσο θα θέσουμε ορισμένους άξονες εισηγητικά ώστε να αποτελέσουν αντικείμενο συζήτησης και προβληματισμού από τους ομιλητές.

Ανεργία

Είναι το υπ' αριθμό ένα ζήτημα, που θα το έχουμε σταθερά μπροστά μας, με ό,τι αυτό κουβαλάει μαζί του. Εκτός από τη φτώχεια και την ανέχεια στην οικογένεια του οικοδόμου, του εργαζόμενου στον κλάδο, θα πολλαπλασιαστεί η τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς, θα οξύνει την υποταγή, θα πέσουν προς τα κάτω οι απαιτήσεις των εργαζομένων, θα πολλαπλασιαστεί η ανασφάλιστη δουλειά, τα μεροκάματα της πείνας, τα εξαντλητικά ωράρια, οι απλήρωτες υπερωρίες κλπ.

Για να δούμε το μέγεθος του προβλήματος καταθέτουμε ένα μόνο στοιχείο. Στην εταιρεία, που έχει πάρει την επέκταση του ΜΕΤΡΟ Αιγάλεω–Πειραιά, οι αιτήσεις για δουλειά είχαν περάσει τις 8 χιλιάδες πριν δύο μήνες.

Η δουλειά πρέπει να ανοίξει πολύπλευρα. Να συνεχίσουμε και στις άλλες μεγάλες πόλεις τις ημερίδες, αλλά κυρίως να οργανώσουμε συγκεκριμένη δουλειά. Να επιμείνουμε στην καταγραφή και οργάνωση των ανέργων.

Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας

Οι εργοδότες αξιοποιούν τα εργαλεία που τους προμήθευσαν οι κυβερνήσεις, του ΠΑΣΟΚ, του Παπαδήμου, της ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ και αρνούνται να κάτσουν στο τραπέζι να συζητήσουν για υπογραφή ΣΣΕ.

Για μας, είναι ανοιχτό ζήτημα. Δίνουμε τη μάχη, να είναι μόνιμα στη ζύμωση, να πιέζουμε για υπογραφή νέας σύμβασης.

Να μη μας διαφεύγει ότι οι ΣΣΕ αποτελούν κεντρικό πυλώνα της επίθεσης. Ήταν και παραμένει κεντρικός άξονας του κεφαλαίου η κατάργησή τους.

Η σύμβαση δεν είναι μόνο ένα ποσοστό αύξησης, είναι επιδόματα, ωράρια, τριετίες, συνδέεται με την κοινωνική ασφάλιση, με το δώρο, τις άδειες, εμπεριέχει μεγάλο μέρος των όρων πώλησης της εργατικής δύναμης.

Υπάρχει στα υλικά το σχέδιο καταγγελίας των συμβάσεων, που υπογράφει ο κλάδος. Να γίνουν παρατηρήσεις και να αποφασίσουμε την καταγγελία τους.

Υποστηρίζουμε την πρόταση του ΠΑΜΕ για την υπογραφή Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας. Είναι πρόταση συσπείρωσης της εργατικής τάξης ενάντια στην κατάργηση των ΣΣΕ. Βάζουμε την πρόταση αυτή στο Συνέδριο για απόφαση και πρωτοστατούμε σε κοινή πάλη.

Κοινωνική Ασφάλιση

Είναι παραπάνω από σίγουρο, ότι η επίθεση δεν θα μείνει εδώ. Συντάξεις και παροχές θα υποστούν νέες μειώσεις το επόμενο διάστημα. Με μεροκάματα 28 ευρώ, με 6 δις εισφοροδιαφυγή το χρόνο, με 22% ανεργία, με μαθηματική ακρίβεια οδηγούν το ΙΚΑ στον αφανισμό.

Η αύξηση του χρόνου συνταξιοδότησης κατά δύο χρόνια τόσο στον κλάδο, όσο και γενικότερα δε θα σταθεροποιηθεί. Θα επιδιώξουν νέα αύξηση, νέα μείωση των συντάξεων, κύριων και επικουρικών.

Η ιατρική, νοσοκομειακή περίθαλψη θα συρρικνώνεται και παράλληλα θα αυξηθούν τα ιδιωτικά ιατρεία, ιατρικά κέντρα, ιδιωτικά νοσοκομεία, για όσους έχουν παράδες. Οι υπόλοιποι θα πεθαίνουν στο δρόμο.

Δεν πρέπει να χάνεται από το προσανατολισμό μας αυτό το ζήτημα. Είναι πρόβλημα που μπορούμε να το ανοίξουμε με άλλους κλάδους, αλλά και με τους αυτοαπασχολούμενους. Είναι μέτωπο της συμμαχίας.

Λαϊκές επιτροπές

Το επόμενο διάστημα θα έχουμε όξυνση της φτώχειας, της εξαθλίωσης. Θα πολλαπλασιάζονται οι οικογένειες που δεν θα μπορούν να επιβιώσουν. Το φαΐ στο τραπέζι θα μπαίνει δύσκολα, τα παιδιά των ανέργων δεν θα έχουν πλέον πρόσβαση σε φροντιστήρια, θα εγκαταλείπουν την εκπαίδευση, η υγεία θα γίνεται όλο και πιο ακριβή και απλησίαστη για την πλειοψηφία των λαϊκών νοικοκυριών, οι φόροι, τα χαράτσια θα εξανεμίζουν το όποιο οικογενειακό εισόδημα, η νέα αύξηση στα τιμολόγια της ΔΕΗ θα πολλαπλασιάσει τα νοικοκυριά που θα στερούνται το ρεύμα. Η αύξηση της

τιμής του πετρελαίου στερεί σε εκατοντάδες χιλιάδες οικογένειες τη θέρμανση.

Δεν μπορούμε να κλείσουμε τα μάτια μπροστά σε αυτή την κατάσταση. Δεν μπορούμε να αφήνουμε τον καθένα στην τύχη του.

Η Ομοσπονδία και τα συνδικάτα μας πρέπει να μπουν μπροστά στην οργάνωση του λαού και πρώτα απ' όλα των συναδέλφων του κλάδου.

Να βάλουμε στόχο τα σωματεία μας να γίνουν η ψυχή των Λαϊκών επιτροπών σε κάθε πόλη. Να γίνουν η απαντοχή του λαϊκού κόσμου, να γίνουν η αφετηρία εξόρμησης ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική και τους φορείς της. Να γίνουν στήριγμα των αγωνιστών, στήριγμα του λαϊκού κινήματος, να κινητοποιούν πλατειές δυνάμεις, να γίνουν στήριγμα της λαϊκής συμμαχίας. Να δημιουργήσουμε παντού λαϊκά στέκια.

Συμφωνούμε όλοι, ότι η επίθεση του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του, με όποιο φερετζέ και αν παρουσιάζονται στην εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα, θα οξυνθεί. Το κτύπημα του εργατικού και πρώτα απ' όλα του ταξικού κινήματος είναι προϋπόθεση για το κεφάλαιο για να βάλει σε εφαρμογή τα βάρβαρα μέτρα, να πάρει νέα, να οξύνει τη τρομοκρατία. Θα χρησιμοποιήσει τους κρατικούς-παρακρατικούς μηχανισμούς, τη Χρυσή Αυγή, άλλες φασιστικές οργανώσεις, για να καθυποτάξει, να χειραγωγήσει το εργατικό κίνημα.

Εμείς ένα δρόμο έχουμε για να απαντήσουμε, να περάσουμε στην αντεπίθεση. Να ισχυροποιήσουμε την οργάνωσή μας, να δυναμώσουμε τη φωνή του ταξικού κινήματος, να γίνουμε ικανότεροι στο πόλεμο με το κεφάλαιο και τους μηχανισμούς του.

Επιβάλλεται λοιπόν, χωρίς καθυστέρηση, αμέσως μετά το Συνέδριο τα Συνδικάτα μας να κουβεντιάσουν διεξοδικά αυτό το ζήτημα, να πάρουν μέτρα βελτίωσης της δουλειάς τους και να βάλουν στόχο να μη μείνει οικοδόμος έξω από το Συνδικάτο.

Μπορούμε να βάλουμε σταθμό τη 1 Μάη, με στόχο να έχουμε 2.000 χιλιάδες νέες εγγραφές στα Συνδικάτά μας.

Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

Συνάδελφοι,

Εξετάζουμε τη δουλειά μας με βάση πρώτα απ' όλα τις αποφάσεις του 22^{ου} Συνεδρίου μας, πριν τρία χρόνια, και δεύτερον, παίρνοντας υπόψη τις πολιτικές, οικονομικές εξελίξεις το τρίχρονο που πέρασε.

Ήταν μια δύσκολη και αντιφατική περίοδος αυτή που καλούμαστε να εξετάσουμε.

Από τη μια μεριά, είχαμε όξυνση της επίθεσης του κεφαλαίου και των μηχανισμών του στη ζωή και τα δικαιώματα τόσο του κλάδου, όσο και

γενικότερα με αιχμή την οικονομική κρίση, τα μνημόνια, τους εφαρμοστικούς νόμους κλπ.

Από την άλλη, η ανεργία στον κλάδο διευρύνονταν με απίστευτους ρυθμούς, αποκόβοντας όλο και μεγαλύτερα τμήματα του κλάδου από τα συνδικάτα, το κίνημα, τους αγώνες.

Ήταν μια πρωτόγνωρη κατάσταση από άποψη εμπειρίας για όλους μας. Ήταν και παραμένει περίοδος με αυξημένες απαιτήσεις, τόσο από τη Διοίκηση της Ομοσπονδίας, όσο και από τα σωματεία και τα στελέχη μας.

Καλούμαστε να απαντήσουμε στην ιδεολογική και πολιτική επίθεση που δέχονταν το κίνημά μας. Δηλαδή, μάχη για να προσδιοριστεί σωστά η αιτία της κρίσης, να αποκαλύψουμε τις δυνάμεις που έλεγαν ότι η κρίση είναι αποτέλεσμα κακής διαχείρισης, κακών και αχόρταγων εργοδοτών, ότι φταίνε τα «γκόλντεν μπόις», ο καζινοκαπιταλισμός κ.ά. ανάλογα επιχειρήματα, που στόχο είχαν να συγκαλύψουν την πραγματική αιτία της κρίσης. Το καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης, την αναρχία στην παραγωγή, ότι η κρίση είναι του συστήματος και καμία ευθύνη δεν έχουν οι εργάτες να πληρώσουν.

Είχαμε να αντιμετωπίσουμε το κίνημα της πλατείας, που στόχο είχε να συγκαλύψει το σύστημα, να εκτονώνεται ο λαός μουντζώνοντας τη Βουλή, να παροπλίζουν το κίνημα, να εκτρέφουν το φασισμό.

Οξύνθηκε αυτή τη περίοδο το ζήτημα της ενότητας της εργατικής τάξης, ως το φάρμακο που θα απάνταγε στην επίθεση, στα πλαίσια όμως των συμφερόντων του κεφαλαίου. Αυτό όξυνε την αντιπαράθεση του ταξικού κινήματος με το κυβερνητικό, εργοδοτικό, ρεφορμιστικό συνδικαλισμό. Έγινε πιο διακριτή η διαφορά των δύο γραμμών στο εργατικό κίνημα.

Πάνω σε τούτο το ζήτημα της ιδεολογικής και πολιτικής αντιπαράθεσης έγινε σοβαρή προσπάθεια από τη Διοίκηση να προσανατολίσει τον κλάδο, με ενημερωτικό υλικό, με παρουσία στις Γενικές Συνελεύσεις των συνδικάτων, την παρακολούθηση των Διοικητικών Συμβουλίων, συνεργασίες με Προέδρους συνδικάτων κλπ. Πιστεύουμε, ότι σε μεγάλο βαθμό συμβάλλαμε ώστε να μη γίνουν αποδεκτές αυτές οι επικίνδυνες θεωρίες από το σύνολο του κλάδου.

Αυτή την περίοδο η όξυνση της ανεργίας στον κλάδο όξυνε τη φτώχεια και την εξαθλίωση σε διευρυμένη μερίδα του κλάδου.

Καλούμαστε να αναπτύξουμε δράση για την ανεργία, την ανακούφιση των ανέργων, να καταγράψουμε και να έρθουμε σε επαφή με τους άνεργους, να οργανώσουμε δραστηριότητες, παρεμβάσεις σε ΟΑΕΔ, ΙΚΑ, υπουργεία, να αποτρέψουμε πλειστηριασμούς, το κόψιμο στο ρεύμα, να μην πληρωθούν τα χαράτσια, να θεωρηθούν τα βιβλιάρια υγείας των συναδέλφων που ήταν ανασφάλιστοι, να βοηθήσουμε ανήμπορες οικογένειες, να οργανώσουμε Λαϊκές επιτροπές. Έγινε σοβαρή προσπάθεια σε αυτόν τον τομέα. Πραγματοποιήσαμε κλαδικά

συλλαλητήρια και απεργίες, παραστάσεις διαμαρτυρίας. Καταφέραμε, τουλάχιστον για φέτος, να μην κόψουν το χειμερινό βοήθημα, να θεωρούνται τα βιβλιάρια υγείας με 50 ΗΕ. Αποτρέψαμε σε όλες τις πόλεις το κόψιμο του ρεύματος σε σπίτια συναδέλφων και άλλων άνεργων. Έχουμε σοβαρή συμβολή στο στήσιμο Λαϊκών επιτροπών.

Το μεγάλο όμως ζητούμενο για τα συνδικάτα μας παραμένει η καταγραφή των ανέργων. Ενώ, με βάση τα στοιχεία του ΙΚΑ, αυτή τη στιγμή συγκριτικά το 2005 με το 2012 οι άνεργοι οικοδόμοι είναι 165 χιλιάδες οι καταγεγραμμένοι άνεργοι στα συνδικάτα μας είναι μερικές δεκάδες. Αυτό είναι κομβικό ζήτημα στη δουλειά της Διοίκησης και θα πρέπει να επιμείνουμε περισσότερο το επόμενο διάστημα.

Σχετικά με τους μεγάλους χώρους δουλειάς. Παρότι ήταν λίγοι, η Διοίκηση επέμενε στον προσανατολισμό της δουλειάς σε αυτούς τους χώρους. Αναπτύξαμε δράση με τη βοήθεια της κεντρικής διοίκησης, στην Παραϊόνια Οδό, το ΜΕΤΡΟ της Θεσσαλονίκης, όπου έχουμε σχεδόν καθημερινή παρέμβαση του Συνδικάτου, παρά τη λυσσασμένη επίθεση της εργοδοσίας και του κυβερνητικού συνδικαλισμού από το ΕΚΘ. Στην Πάτρα, διατηρούμε καλή επαφή στα τρία βασικά έργα που υπάρχουν.

Αυτός ο προσανατολισμός πρέπει να συνεχιστεί. Να μη μας διαφεύγει ότι η εργοδοσία έχει αποκτήσει όλα τα εργαλεία για να λιώσει τους εργαζόμενους, όπου κινηθεί έργο. Η Ομοσπονδία με τα τοπικά συνδικάτα πρέπει να παρακολουθούν τις εξελίξεις στα έργα και να έχουν σχέδιο παρέμβασης από την πρώτη μέρα που θα ξεκινήσει το έργο.

Ένα ζήτημα κομβικό για τη δουλειά μας, είναι η επαφή με τους εργαζόμενους του κλάδου στα άλλα επαγγέλματα. Εδώ ήταν αδύνατη η δουλειά μας. Στην Αθήνα, που έγινε μια προσπάθεια κυρίως στις μεγάλες κινητοποιήσεις, φάνηκε ότι βοήθησε. Δεν είχε όμως μονιμότητα, δε σχεδιάστηκε σε βάθος χρόνου.

Μια σοβαρή πλευρά της δουλειάς μας ήταν οι επεξεργασίες που κάναμε σε ορισμένα ζητήματα που αποτελούν εργαλείο για την παραπέρα δουλειά. Η σύσκεψη που πραγματοποιήσαμε, πριν ένα χρόνο, με τους αυτοαπασχολούμενους του κλάδου με αιχμή την ανεργία και την αντιμετώπισή της έδωσε την ημερίδα που πραγματοποιήσαμε πριν δύο μήνες για το ίδιο θέμα. Είναι σοβαρή δουλειά, έχει δυσκολίες, μας ανοίγει όμως δρόμους συσπείρωσης, οργάνωσης, άνοιγμα δουλειάς σε όλο τον κλάδο και στους αυτοαπασχολούμενους.

Ενισχύει τη δουλειά μας στον τομέα της ανακούφισης των ανέργων, ανοίγει βαθύτερα το ζήτημα των λαϊκών αναγκών και τις προϋποθέσεις ικανοποίησής τους.

Ενισχύει το ζήτημα της συμμαχίας της εργατικής τάξης με τους αυτοαπασχολούμενους, βάζει πιο έντονα στη ζύμωση το ζήτημα του ενιαίου δημόσιου κατασκευαστικού φορέα και με ποιες προϋποθέσεις αυτό μπορεί να επιτευχθεί.

Επίσης, η ημερίδα που πραγματοποιήσαμε για την αντισεισμική θωράκιση έδωσε σοβαρά εφόδια στη δουλειά μας, για να αναδείξουμε έμπρακτα και με στοιχεία το ζήτημα των λαϊκών αναγκών και του κτυπήματος της ανεργίας.

Η Ελλάδα συγκαταλέγεται στις πιο σειсмоγενείς περιοχές του κόσμου. Παρόλα αυτά δεν υπάρχει πολιτική σ' αυτό το τομέα. Ένας ακόμα σεισμός σε εκατομμύρια κτίρια που έχουν καταπονηθεί από τους προηγούμενους μπορεί να αποβεί μοιραίος για χιλιάδες ανθρώπους. Είναι πάντα επίκαιρο αυτό το ζήτημα και πρέπει να καταπιαστούν τα συνδικάτα μας και η Διοίκηση της Ομοσπονδίας να επιμείνει περισσότερο.

Έγινε, επίσης, σοβαρή δουλειά με την ημερίδα για τα μέτρα υγιεινής και ασφάλειας των εργαζομένων. Αυτή η δουλειά δε χάνει την επικαιρότητά της επειδή υπάρχει ανεργία στον κλάδο. Το αντίθετο, γίνεται επίκαιρη όταν αναδείξουμε τους όρους διαβίωσης της εργατικής τάξης, της λαϊκής οικογένειας από τη μια και την αύξηση του παραγόμενου πλούτου από την άλλη, τις προϋποθέσεις που δημιουργούνται για να γίνεται καλύτερη η ζωή της.

Δεν μπορούμε συνάδελφοι, να περιμένουμε να σηκώσουμε το ζήτημα όταν γίνεται κάποιο ατύχημα. Τέτοια δουλειά δε ξεφεύγει από τα τετριμμένα, περιορίζεται στο συγκεκριμένο συμβάν ή το συγκεκριμένο έργο, αφήνει απέξω τον καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης που ευθύνεται για τις επιπτώσεις στην υγεία των εργαζομένων. Οι επιπτώσεις στη ζωή και την υγεία του εργάτη είναι η ανεργία και οι συνέπειές της, η υποβαθμισμένη κατοικία, η διατροφή, το ακατάλληλο σχολείο για τα παιδιά του, η εμπορευματοποίηση της υγείας κλπ.

Με αυτή την έννοια, είναι ζήτημα πάντα επίκαιρο και πρέπει να είναι στον προσανατολισμό μας.

Στο ζήτημα των οικονομικών μπορούμε να πούμε ότι καλά διαχειριστήκαμε το ταμείο μας. Δεν κάναμε περιττές σπατάλες, ούτε προέκυψαν ατασθαλίες.

Το πρόβλημα όμως είναι ότι δεν καταφέραμε να βελτιώσουμε τα οικονομικά μας. Κάναμε τρεις προσπάθειες, που δεν απέδωσαν. Εκδώσαμε το DVD με την ιστορική καταγραφή του κλάδου, που δεν έβγαλε ούτε το κόστος και πραγματοποιήσαμε δύο λαχειοφόρους αγορές, με πενιχρά αποτελέσματα.

Δεν καταφέραμε να προσανατολίσουμε τη δουλειά μας στο μάζεμα των συνδρομών, που είναι ο πιο σωστός τρόπος ενίσχυσης του συνδικάτου. Δεν φταίει η κρίση, η δύσκολη οικονομική κατάσταση των εργαζομένων του κλάδου. Αυτό το πρόβλημα το αντιμετωπίζαμε και σε περιόδους που η ανεργία ήταν σε πολύ μικρότερα ποσοστά στον κλάδο. Η συνήθεια, να μαζεύουμε συνδρομές και ενισχύσεις όταν δίναμε αριθμούς προτεραιότητας για το βοήθημα, μας απόκοψε από μια σοβαρή δουλειά επαφής με τους συναδέλφους και σήμερα το βρίσκουμε μπροστά μας. Σήμερα, συνδικάτα και Ομοσπονδία είμαστε σε οριακό σημείο. Αν δεν

αρχίσει να λύνεται αυτό το ζήτημα δεν θα μπορέσουμε να λειτουργήσουμε ούτε σαν Ομοσπονδία, ούτε τα συνδικάτα μας.

Συνάδελφοι,

Κλείνοντας αυτό το κεφάλαιο, εκτιμούμε ότι η Διοίκηση έκανε σοβαρές προσπάθειες να αντεπεξέλθει στο καθήκον που τη χρέωσε το προηγούμενο Συνέδριο και τις συνθήκες που διαμορφώθηκαν αυτό το τρίχρονο.

Δεν τα κάναμε όλα καλά, είχαμε κενά και αδυναμίες. Σε κάθε περίπτωση τιμήσαμε την εμπιστοσύνη που μας δείξατε και μας εκλέξατε στο τιμόνι της Ομοσπονδίας, κατ' επέκταση του οικοδομικού κινήματος.

Πιστεύουμε ότι η γενίκευση της πείρας με τις ομιλίες σας στο Συνεδριό μας, οι αποφάσεις μας, το πλαίσιο δράσης για τα επόμενα τρία χρόνια, θα αποτελέσουν φορτίο ευθύνης για κάθε σύνοδο την Κυριακή που θα κλείσουν οι εργασίες και θα εκλεγεί η νέα Διοίκηση.

ΖΗΤΩ ΤΟ 23ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΜΑΣ

ΖΗΤΩ Η ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ